

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. — Naročnino in darove sprejema upravništvu, Jugoslovanska fiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlafi se morajo za vsako nadaljno številko do 1. dne prejšnjega mesca.

Koledar za december 1923.

Mesečni namen apostolstva molitve določen od sv. očeta:
Apostolstvo v svetu živečih vernikov.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostol. molitve — so vsak dan še važne nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v		
			ljubl. škof.	lavant. škof.	
1	Sobota	Eligij, škof	Katoliška Cerkev v Jugoslaviji	Ljublj. Križan.	Marb. sv. Jož.
2	Nedelja	1. adventna	Priprava na prihod Gospodov	Bob. Bistrica	} Bolnišnica } Lembah } Ruše } Sv. Lovrenc } pri Marib.
3	Poned.	Franč. Ksav.	Katoliška vera v Aziji	Lozice	
4	Torek	Barbara, d.	Sv. popotnica umirajočih	Zagorje ob S.	
5	Sreda	Saba, opat	Katol. Cerkev v Rusiji	Metlika	
6	Četrtek	Nikolaj, škof	Dobrodelna društva in podjetja	Novo mesto	
7	Petek	Ambrozij, š.	Razširjenje pobožnosti presv. Srca	Mošnje	
8	Sobota	Brez. sp. M. D.	Ljubimo našo dobro Mater!	Ljub. stol.	
9	Nedelja	2. adv. Peter F.	Šolska mladina	Kamnik žup.	
10	Poned.	Lavr. M. B.	Češčenje Matere božje; kongr.	Kokra	
11	Torek	Damaz, p.	Vodstvo sv. Katoliške Cerkve	Studenc	
12	Sreda	Sinezij, m.	Slovensko kmečko ljudstvo	Loka, uršul.	
13	Četrtek	Lucija, d. m.	Evhar. zveza narodov v Sv. Duhu	Dražgoše	
14	Petek	Janez od K.	Spovedniki in pridigarji	Grahovo	
15	Sobota	Kristina, dev.	Misijoni med koroškimi Slovenci	Zagradec	
16	Nedelja	3. adv. Evz.	Pravi duh v samostanih	Adlešiči	} Sv. Bar. p. M. } Sv. Mart. p. V. } Sv. Peter } niže Maribor } Cerkev } šolskih sester
17	Poned.	Lazar, škof	Primorski Slovenci	Sorica	
18	Torek	Gracijan, šk.	Katoliške organizacije	Turjak	
19	Sreda	† Kvatri	Vdove in zatirani	Lipoglav	
20	Četrtek	Liberat, m	Zmrzujoči in lačni	Sava	
21	Petek	† Kvatri, Tom.	Po nedolžnem preganjeni	Krašnja	
22	Sobota	† Kvatri	Prejemanje sv. zakramentov	Ovsiše	
23	Nedelja	Kvaternar	Pripravite srca, Gospod je blizu!	Ljub. Mar.	
24	Poned.	Adam in Eva	Zadoščenje presv. Srcu Jezusov.	Harije	
25	Torek	Božič, R. G.	Verski preporod vsega človeštva	Vipava	
26	Sreda	Štefan, muč.	Požrtvovalna ljubezen za sv. Cerk.	Postojna	
27	Četrtek	Janez. Evan.	Prava ljubezen do bližnjega	Vrh p. Vinici	
28	Petek	Ned. otročiči	Krstna nedolžnost mladine	Rateče	
29	Sobota	Tomaž, škof	Grko-katoliki v Jugoslaviji	Semič	
30	Nedelja	Ned. p. N. I.	Spreobrnjenje judov	Košana	} Stolnica v } Mariboru
31	Poned.	Silvester	Zahvala za vse dobrote. — Umrli	Ljub. bog.	

V molitev se priporočajo:

Dijak v hudih duševnih mukah za ohranitev vere ter ohranitev poklica za duh. stan. — Družinski oče priporoča sebe v težki duševni bolezni, svojo ženo v telesni bolezni, svoje otroke v Ameriki in doma za poboljšanje in življenje po sv. veri.

Zahvaljujejo se:

I. L. za uslišano prošnjo v skrajni sili. — J. R. iz Preddvora za povoljno ozdravljenje in druge milosti. — J. G. za rešitev otroka. — A. M. iz Trsta za najdeno dragocenost. — Neka oseba za zdravje in več drugih milosti

Grob sv. mučenca Štefana so odkrili v kraju Beitgemal, 20 milj od Jeruzalema, kjer imajo Salezijanci svojo zemljiško šolo. Grobi-

šče je bilo od l. 613 do 1922 pozabljeno. Salezijanci so na dvorišču svoje šole zasledili več starih mozaikov; ko so izkopavanja nadaljevali razni učenjaki, so našli grob sv. Štefana, sv. Gamaliela, sv. Nikodema in sv. Abifona. Najdene dragocenosti so si ogledali odlični starinoslovci in cerkveni učenjaki raznih narodnosti.

Izmed najlepših in najcenejših MOLITVENIKOV je DR. ZDEŠARJEVO

NAVODILO za pravo pobožnost DO MATERE BOŽJE.

V knjižici sta dve sv. maši. Cena vez. izvodu 6 Din. po pošti 1 Din več. Dobi se pri »Ničmanu«, v »Novi Založbi«, »Slogi« na Poljanskem nasipu 10 v Ljubljani in v drugih knjigarnah. — Kdor kupi 10 izvodov, dobi popust.

BOGOLJUB

Naši inteligenci.

II.

Česa nam manjka? Delavni smo, napredni smo, moderni smo, na višku smo, množice ljudstva imamo za sabo. Manjka nam samo resničnega, dejanskega, globokega krščanstva.

Ta misel je bila zapisana koncem uvodnika v zadnji številki.

Kako utemeljiš to drzno trditev?

Znak slovenskega značaja je površnost.

Poglejte naše delavce! »Svoji k svojim!« kličemo. Prav in lepo. A če naročiš delo pri domačem človeku, dobiš slabše delo in morda še dražje, kakor če je naročiš od drugod. To smo že stokrat slišali reči. — Zakaj morajo hoditi italijanski zidarji k nam zidat? Ali nimamo domačih ljudi dosti? Ali je treba, da hodijo tujci k nam, naši pa v Ameriko? Zakaj to? Zato, ker naši ne znajo tako delati kakor Italijani. Slovenec je le za fabriko ali za v jamo, za kopača. — Zakaj imajo pri premnogih podjetjih vsa boljša mesta tujci, domačini pa so samo za težake, za groba dela?

Ista je na drugih poljih.

Poglejmo našo kulturo! Mi smo strašno kulturni in napredni. Naša dekleta nosijo rumene in bele čevlje, naši fantje so v nedeljo celi gospodje, šol imamo vse polno, po mnogih naših vaseh tudi že gledišča, ljudje govore latinsko kakor bi hruške tresel; informacija, melioracija, direktno, korektno, absolutno, akutno itd., — kvantanja, preklinjevanja, surovosti pa toliko med nami! Poglejte in poslušajte naše fante na dan nabora, glejte jih v gostilni, poslušajte jih po vagonih! Kultura je le bolj vnanja politura, na zunaj je ljudi osmodila, v srca pa ne prodre in jih ne preobrazi.

Ali ni morda podobno tudi na verskem polju? Zunanost ljubijo, notranjo-

sti pa je premalo. Sv. Antonu se globoko priklanajo, ubogeга Jezusa v tabernaklju pa ne poznajo, komaj da pred njim malo pocincnejo! Z zvonovi se skušajo, kdo bo drugega posekal; če je pa tabernakelj črvin, to jih pa nič ne moti; da bi bilo vse, kar služi neposredno Najsvetejšemu, najlepše in najdražje, kolikor človeška moč premore, za to pa niso tako vneti. Za svojo čast radi žrtvujejo, za božjo že tudi, a ne toliko.

Morda boste rekli, da tudi pri drugih narodih v tem oziru ni boljše. Mogoče. Gotovo pa je in je bilo že stokrat konstatirano, da naši ljudje, ki so doma še precej krščanski, ko pridejo v tuji svet, versko hitro omrznejo ali celo odpadejo. Gospod župnik belgrajski se ne more načuditi, kako da ravno Slovenke, ki veljajo za najbolj verne, najbolj padajo in odpadajo. Žalosten, a resničen dokument, da naša vernost in pobožnost nima globokih korenin.

Ali ni temu dokaz tudi to, da Slovenci nimamo nobenega svetnika?... Svetniki so bolj ali manj otroci svojega miljeja (ozračja), v katerem živijo. Pomaranče, fige, rožiči, dateljni in palme ne rastejo v mrzlih krajih, marveč le v gorkem ozračju. Naše ozračje torej ni tako, da bi svetnike rodilo.

Že za kontemplativne redove Slovenci nimamo veliko smisla in veselja. Glejte samo Pleterje! Koliko let so Kartuzijani že tam, a še vedno so skoro sami Francozi in Nemci. Ti prihajajo iz velike daljave, a mi bližnji ne pridemo blizu. No, pridemo že, pogledamo, pa — gremo.

Tudi iz tega, da imamo premalo duhovnikov in duhovskih poklicev, smemo sklepati, da imamo premalo duha. To pomanjkanje je zlasti na Primorskem in Notranjskem tako silno, da če

odidejo od tam tukajšnji domačini, bo tam strašna praznота. V Nemčiji je po vojski práv naval na semenišča; do sto in še več bogoslovcev je v enem letniku; pri nas jih pa s šest gimnazij dobimo skupaj komaj dvajset ali še toliko ne.

Ali ne kaže naše površnosti morda tudi to, da ravno pobožnosti, ki gredo prav na globoko, segajo prav v živo v dušo in življenje, kakor je n. pr. posvečenje družin Jezusovemu Srcu, ki gre pri drugih narodih kakor ogenj ali val navdušenja po celi deželi, pri nas pa tako počasi in boječe, kakor bi hoteli reči: to je za nas preveč pobožno, mi nismo za to!... Ali pa se tudi opravi to posvečenje tako površno, da ne zapusti tistih globokih sledov, ne pretvarja in ne posvečuje družin, kakor bi moralo in moglo.

Po vsem tem menda svojemu rodu slovenskemu — ki ga ljubimo za Bogom nad vse — ne delamo krivice, če trdimo, da je v dobrem premalo trden in globok, preveč plitev, vnanji in površen.

* * *

Če smo že sami po sebi nekam površni, se pa zdaj pri nas še pozitivno dela tako, da je vse le bolj vnanje, na videz, na oko, premalo pa notranje, globoko, temeljito.

Odkar je nastopil Mahnič — slava njegovemu spominu! — posebno radi poudarjamo načela katoliška. Gotovo prav. Posebno pa še ob času Mahničevega nastopa, ko so bili pojmi močno zmešani. Načela morajo biti seveda najprej prava, toda sama načela ne zadostujejo. Vera — da se izrazim nekoliko moderno — ni samo prepričanje, vera je tudi doživetje. Pa tudi Bog nas bo sodil po življenju, ne toliko po načelih. »Ne vsak kdor pravi Gospod, Gospod — (načela) —, marveč kdor stori voljo mojega Očeta — (življenje) — tisti je, ki pojde v nebeško kraljestvo.« Pa tudi ljudje sodijo bolj po življenju, ki je nekaj konkretnega, kakor po načelih, ki so le nekaj abstraktnega.

Mi smo pa pač veseli vseh, ki so katoliškega prepričanja, po življenju pa ne vprašamo toliko: ali kdo hodi redno k sv. maši, k spovedi, k pridigam, ali ima morda grešno znanje, preveč pije itd., — češ, to je njegova privatna zadeva. Ali pa ni ta izgovor precej podoben socialdemokratskemu »vera je privatna stvar«? Vera kakor tudi življenje po veri je res najprej privatna stvar, a je tudi neprivatna:

je stvar, ki zanima in mora zanimati tudi druge.

Zato pa odslej ne poudarjajmo toliko samo načel, ampak bolj življenje! Če bo življenje pravo, tudi načela ne bodo napačna. Če se pa življenje ne vjema s pravimi načeli, začnejo lahko tudi načela — omahovati, dotični »načelniki« pa v drug tabor preskakovati, če jim bolj — kaže.

V tem smislu in tejsmeri naj se po katoliškem shodu orientira vsa naša katoliška akcija in organizacija, — sicer je katoliški shod šel mimo nas brez znatnih sadov. Na zunaj bomo morda florirali, na znotraj bomo pa preveč — prazni.

Poglejmo si najprej malo naše katoliško delo!

Pri nas se ceni le preveč samo to, kar svetu imponira; tiho, skrito, a dobro delo pa se premalo goji in premalo vpoštevata. Marijine družbe, ki delajo bolj tiho in ne napravljajo na zunaj dosti šuma, nimajo marsikje nič več kaj prave veljave... Na polju prosvete, vede, umetnosti, slovstva se odlikujemo — kar je seveda popolnoma prav in moramo tega le veseli biti — a na polju dobrodelnosti, treznosti in nravnosti ne moremo reči, da se odlikujemo. In ravno to je pristno katoliško delo!

Tu je treba omeniti, da smo dobrodelnost na katoliškem shodu veliko preveč nakratko odpravili. Na avstrijskih katoliških shodih je bila dobrodelnost ena izmed treh glavnih točk: šola, organizacija, dobrodelnost. Avstrijci so uvideli, da se ravno v dobrodelnosti kaže in mora kazati moč in lepota katoliške ideje. Dobrodelnost je cvet katolištva; dobrodelnost pokaže, koliko smo res katoliški; saj nas bo Bog pa tem sodil! — Pri nas pa je bila dobrodelnost samo eden izmed desetih oddelkov enega izmed šestih odsekov katol. shoda (torej ena šestdesetinka katol. shoda). Na programu je bilo vse mogoče: govorili smo o arhivih, o meščanskih šolah in podobnem — o dobrodelnosti smo pa komaj spregovorili. — S tem pa nočemo nikomur nič očitati; predsedstvo pripravljalnega odbora je bilo pripravljeno vse ugoditi in storiti; vsi skupaj smo na to pozabili, oziroma: bilo je vsega že toliko, da si nismo upali programa še razširjati. — A ta nedostatek se da še vedno popraviti. Saj na resolucijah ni veliko ležeče. Dela se lahko

brez resolucij. In to je namen te-le opombe.

Če nočemo puščati velike vrzeli v katoliški akciji in organizaciji, bo treba na to polje večjo pozornost obrniti. Koliko izobraženih mož pa pri nas dela na dobrodelnem polju? Potrebujemo jih, iščemo jih, pa jih dobiti ne moremo. Vsak je že drugod preveč zaposlen.

Ustanovilo se je koncem junija na pobudo pokrajinske uprave same društvo »Kuratorij slepcev«, čigar namen je, postaviti sčasoma zavod za slepce. Sedanji zavod v Kočevju visi v zraku in ga nekoga dne lahko zmanjka. Tudi so iz njega usmiljene sestre izšikanirali. Javnost je bila na novo društvo opozorjena; listi, tudi »Slovenec«, so prinesli vabilo na občni zbor. Prišlo pa je skupaj celih — pet ljudi! ... Tudi to se da na prihodnjem občnem zboru popraviti. Kako primerno bi bilo, da bi predsedoval takemu društvu — katoliški lajik, ki bi se temu plemenitemu delu posvetil! To bi bilo res katoliško delo, vredno katoliškega moža!

Skrb za javno nraavnost je v modernih mestih, torej tudi v Ljubljani in vsaj tudi v Mariboru, kričeča potreba. Kino, gledališče, slabo slovstvo, javne knjižnice, izložbe, tajna prostitucija, zapeljevanje na vseh voglih itd. — koliko moralne gnilobe! To odpravljati — to je eminentno katoliško delo! A kdo ima pri nas čas za take reči?

Potem pa treznost! Katoliški shod je — najbolj po zaslugi novoimenovanega škofa dr. Srebrnič — krepko povzdignil glas za treznost, javno priznal, da je pijančevanje naša največja narodna sramota in nesreča ter slovesno pozval »ves narod, vse prizadete kroge, posebej še inteligenco, da z vsemi silami in največjo resnobo delajo za treznost in se energično borijo proti vsem izrodkom alkoholizma.« Dr. Srebrnič je z živo besedo in globokim prepričanjem opisal strašno gorje alkoholizma in poudarjal, da brez treznosti je vse naše socialno, kulturno in versko delo več kot napol zastoj in vsak napredek nemogoč. Dosledno bi se moralo delavcev na polju treznosti kar tretji. Ker dokler tukaj ne pridemo naprej, sploh ne pridemo naprej. Najprej si moramo napraviti gaz, potem bo že šlo. — Marijinim družbam se je očitalo, da za treznost niso skoro nič storile. Po pravici. A zakaj niso? Ker niso od inteligence dobile potrebne pobude. — Ali pa bo po katoliškem shodu

kaj drugače, kakor je bilo doslej? Ali nas bodo že te resolucije rešile? ... V Srbiji dela cela množica inteligence za treznost — in notabene odborniki morajo biti sami dosmrtni abstinenti (!) — pri nas še odbora samih treznikov ne moremo skupaj spraviti! Vsak je že »drugod preveč zaposlen«. Res se pri nas dela pridno na mnogih poljih — vsa čast delavcem! Saj je vse lepo in potrebno. A kar je napačnega pri naši katoliški akciji in organizacijah, je to, da je večkrat — glavno postransko — postransko pa glavno. Res se pridno dela, samo za najvažnejšo stvar — zmanjka časa ... Kaj pa pomaža, če smo Slovenci še taki izvrstni telovadci, če naši fantje in dekleta še tako izvrstno igrajo, sploh če imamo še tako visoko kulturo, če pa naše ljudstvo v pijanci — poginja! In ni ga med katolici ani usmiljenega Samaritana, ki bi se tega v blatu ležečega, z ranami obdanega reveža-rojaka usmilil in ga dvignil! Saj bi, ampak — nimajo časa ... V kaki luči sploh stoji naša katoliška stvar in naša slovenska kultura, s katero se radi malo ponosimo, pri pravoslavni Srbiji, če vidijo in slišijo, kako ljudje pri nas pijančujejo in kako se v pijanosti — pobijajo ... Kaj, ko bi šele vedeli, kako mi pravoverniki v očigled vsemu temu strahotnemu pijančevanju in razdejanju v primeri z njimi za treznost delamo! ... Že čast našega katoliškega imena in katoliške Cerkve bi nas morala siliti, da skušamo z vsemi silami odpraviti od sebe to sramoto. Hic Rhodus! To je najpotrebnejše in zato najbolj katoliško delo!

Poglejmo še naše versko življenje in primerjajmo je z verskim gibanjem drugih narodov!

Že lani pri popisu evharističnega kongresa v Rimu je »Bogoljub« povedal in poudarjal, kakšno versko prepričanje in navdušenje je pokazala ob tej priliki italijanska mladina in inteligenca, — da pri nas kaj podobnega zlepa ne vidimo.

Enako na globoko gre, kakor slišimo, katoliška akcija na Francoskem.

Onemškem kat. pokretu je poročala v zadnjih dveh številkah »Socialna misel«. V štev. 7.—9. piše Marijan Dokler: »Nikjer se ni po vojni religiozno življenje tako silno in razsežno obnovilo kakor med Nemci.« Potem opisuje nemško katoliško mladinsko gibanje. »Imena organizacija nečeio. sploh jim je vse organiziranje, na-

stopanje z različnimi formalnostmi postranska, često celo prazna vnanost, glavno jim je duh, življenje. (Mi ne zahtevamo, da bi se morali pri nas tako visoko povzpeli, mi si tako poduhovljenega gibanja, brez organizacije, še misliti ne moremo. To bi bilo treba posebej študirati.) — V 10. številki pa opisuje isto Fr. Terseglav in pravi med drugim: »Kaj hoče povojna nemška mladina, mlada Nemčija? Predvsem duševno obnovo, prevzetje duše po bogastvu verskih resnic, kipeče iz virov katoliške npravstvenosti in ljubezni. — Na tečaju v Ulmu... ni šlo za bleščečo retoriko in vnanjo manifestacijo katolištva, ki naj nasprotnikom imponira, ampak za polaganje temeljev obnovljenemu katoliškemu duhovnemu življenju. Razveseljivo dejstvo in znak visoke kulture je, če to verskoobnovitveno gibanje objemlje vse katoličane, duhovščino in laike. Vsi čutijo potrebo, da je izraz pravega krščanskega duha in da bo krščansko kulturo obogatilo.«

Ali ne bo to tako idealno, duhovno stremljenje nemških katoličanov na nas nič vplivalo?...

Pa pogledjmo še k našim bratom Hrvatom! Ti so, kar se tiče katoliške akcije in organizacije, naši učenci, a so nas če ne kvantitativno, pa gotovo kvalitativno že prekosili. In če oni pravijo »Slovenia docet«, bomo morali mi v nekem oziru kmalu reči »Croatia docet«.

Čujte, kaj piše zadnja »Luč«, glasilo jugoslovanskega katoliškega dijaštva:

»Cilj je kat. pokreta: sve obnoviti u Euharistiji. Euharistija ima da bude centrum svega našega života i rada. To isto kaže i biskup Mahnić govoreći o bití katoličke vjere i o kršćanskom životu: »Život kršćanski ili je euharistički, ili ga nema.« Bez Euharistije nema kat. Crkve, nema života, nema pobjede, nema spasa. Katolički pokret ili je euharistički, ili ga nema!

Česta i svagdanja sv. pričest (obhajilo) dakle treba da zavлада u našim organizacijama. — Ne tako, da se česta i svagdanja sv. pričest mora nalagati, već sve naše organizacije i svi naši pojedinci moraju se odgajati tako, da uvide potrebu česte sv. pričesti, i da im to uvjerenje prijede tako reći u krvi meso, tako da bez nie apsolutno ne mogu biti.

Čovjek treba samo da duboko misli, onda će pravo shvatiti cilj kat. pokreta i svoju dužnost kao njegovog člana. Sticanju te dubljine u mišljenju osim Euharistije služe duhovne vježbe, koje se drže u kojem zavodu ili samostanu. Tu ćemo sabrani sami u sebi i u svjetlu vječnih istina promatrati svoj život. Položiti ćemo si račun o dosadašnjem svojem životu i radu i stvoriti si plan za budućnost. Treba da današnjoj plitkosti i mlakosti kod nas navijestimo odlučan boj! — 1922. učinilo je u Holandiji duhovne vježbe 12.000 radnika. — Zar ćemo mi uvijek zaostajati za drugima? — Duhovne vježbe će nas ujedno potaći, da ozbiljno nastojimo oko duhovnoga života, za što je bezuvjetno potrebno često duhovno štivo i dnevno ispitivanje savjesti.

Tako piše katoliški lajik. Kaj pravite? To je beseda katoliškega moža!

Zasebno pismo iz Zagreba pa takole govori:

»Vsi najboljši hrvatski katoličani so prepričani, da morajo biti na čelu katol. organizacij le može, ki imajo čista katol. načela in intenzivno goje kršč. življenje. Ti nazorí že vladajo pri vodstvu hrv. katol. seniorata in omlad. saveza, ki je tudi orlovske organizacije vzel v svoje roke. In med temi voditelji lajki jih je dosti, ki so opravili duhovne vaje, tudi večkrat, in pogosto prejemajo sv. zakramente, marsikateri celo vsak dan. Akademično izobraženi može med njimi so člani Congreg. Mar. acad. major, drugi pa pripadajo drugim kongregacijam. Predsednik seniorata dr. Lj. M. in predsednik omlad. saveza dr. I. M. in še nekateri tako intenzivno goje notranje življenje, kakor jih je le malo pri drugih narodih, obenem so pa zelo agilni. Vodstvo omladincev in Orlov pa ima duhovnega voditelja, ki je obenem moderator tukajšnje kongregacije omladincev in dijakov. Ravno ta ozka zveza med katol. akcijo pri Hrvatih in kongregacijami je najboljše jamstvo za srečen uspeh.«

Da je res tako, o tem pričajo tudi sledeče

Rezolucije prihvaćene na II. kongresu Hrvatske Katolićke Omladine dne 18. kolovoza 1923.

1. Hrv. katol. »Omladinski Savez«, želeći raditi po uputama Hrvatskog euha-

ristijskog kongresa u Zagrebu, obvezuje sve organizovane omladince:

a) da svaki od njih barem jednom mjesečno — gdje je to moguće — primi sv. Pričest prikazujući je za sticanje svećeničkoga podmlatka, ili za procvat »Omladinskoga Saveza«.

b) Da u onim mjestima, gdje je crkva na dohvat, barem jedan omladinac iz svakoga omladinskoga društva dođe, da se dnevno pokloni na pet minuta Euharistijjskome Isusu.

2. Umoljava se sve dušobrižnike Omladinskog Saveza, odnosno omladinskog društava, da prikažu mjesečno barem jednu sv. misu za omladinski pokret i omladinci imaju po mogućnosti da onoj prisustvuju.

3. »Omladinski Savez« uviđajući da su psovka i pijanstvo dvije rak-rane našega naroda, radi kojih pravednost Božja mora da kazni cijeli hrvatski narod, odlučuje, da će

a) dati zadovoljštinu za psovke, pristupivši sv. Pričesti na svetkovinu Imena Isusovog (2. siječnja);

b) dati zadovoljštinu za grijehе pijanstva pristupivši k sv. Pričesti na svetk. sv. Ivana Krstitelja, zaštitnika protivalkoholnog rada. Za ovo ima da se brine poglavito protivalkoholna sekcija, koja neka se osnuje što prije ondje, gdje još ne opstoji;

c) osim toga se odlučuje, da »Omlad. društva« na ta dva dana prirede javna predavanja o psovci i apstinenciji prema nacrtima, što će ih savstaviti »Omladinski Savez«.

Molite se redovito, dnevno, za naš oml. pokret; to će biti za nas najjače jamstvo, da će nas dobri Isus, za kojega naša omladinska vojska vojuje, blagosloviti u našem radu za slavu sv. Crkve i za vječnu dobro hrvatskoga naroda.

Kako ćemo provesti rezolucije?

Preporučamo svim društvima, da si nabave jedan kalendar, na kojemu će naznačiti svoje dužnosti. Tako neka si n. pr. zabilježe, da moraju ići na sv. Pričest u mjesecu rujnu: 2. rujna (u nedjelju) za svećenički podmladak. — 14. rujna (u petak) na rođendan pokojnog biskupa A. Mahnića. — Zatim valja da zaključe, kada će zajednički prisustvovati svetoj misi, koju će služiti njihov duhovni vođa za procvat Omlad. Saveza. — U mjesecu listopadu: 7. listopada (u nedjelju) zaj. sv. Pričest i još jedna sv. misa za

»Omlad. Savez«. — U mjesecu studenom: 4. studen. (u nedjelju) zaj. sv. Pričest i još jedna sv. misa za »Omlad. Savez«. — U prosincu: 2. prosinca (u nedjelju) zajednička sv. Pričest i po mogućnosti dne 27. na dan sv. Ivana apostola (zaštitnika hrv. kat. omladine) jedna sv. misa za »Omlad. Savez«.

Drugokrat je bilo sklenjeno:

Orlovi ne smiju imati zajedničkih vježbi ni društvenih sastanaka s Orlicama.

* * *

Kaj pravite na to? Ni li to nekoliko razlike med Hrvati in med nami?...

To je v resnici katoliška organizacija. Svetna in verska organizacija sta tam tako prijateljsko zvezani, kakor bi bilo želeti tudi pri nas, ko bi hoteli! To je ideal organizacije. Hrvatski omladinci osramote še naše mladeniške Marijine družbe. Tudi mi se moramo in hočemo od njih učiti!

Ako pa beremo take reči, potem se ne čudite, če nismo in ne moremo biti zadovoljni z vsem, kar se pri nas godi pod katoliškim imenom! Nismo tako nazadnjaški in konservativni, da bi ne vedeli, kaj čas od nas zahteva, — a vse do prave meje! Kar ni katoliško, to za nas ne sme biti nikoli moderno! Da se fantje in dekleta večkrat skupaj vračajo iz Društvenega doma ob 11. zvečer ali celo po polnoči, to je vse prej kakor katoliško. Poštena dekleta naj bodo zvečer doma! To je staro pravilo vseh modrih ljudi, ki še danes velja in bo vedno veljalo. »Noč ima svojo moč.« Ali da dekleta — kakor se večkrat sliši — tisto uro, ko so jo prej v cerkvi premolile, zdaj telovadijo, tega ne bomo nikoli imenovali katoliški napredek. Ali kar se večkrat godi na odrih in kar je podobnega, tega ne moremo hvaliti, ker to ni katoliško.

Naše društveno delovanje revidirati in nedostatke odpraviti, to bi bila imela biti ena glavnih nalog katoliškega shoda — a se ni izvršila. Na dotičnem odseku nismo niti smeli povedati svojih želj. Bilo je že naprej določeno, da ostane vse pri starem. Če želimo iz dobrega namena opozoriti na nedostatke, se nam takoj zameri. A nismo nasprotniki stvari same, marveč le nasprotniki tega, kar ni prav.

* * *

V bistvu se naše želje ozir. zahteve strinjajo z željami presvetlega gospoda škofa, izraženimi v kratkem pastirskem

listu, izdanem po katol. shodu. Pred tremi grehí list svari in roti. Varujte se zlasti treh grdobij: kletve, posebno bogokletstva, pijanstva in spolne razbrzdanosti! Skratka — če prav razumemo: živite krščansko! Drugo je vse lepo: katoliški shod je bil mogočen, naše organizacije so

Načela seveda prava, — a življenje glavno. Zato odslej ne poudarjajmo toliko samo načel, marveč bolj življenje! Več istinitega, dejanskega, globokega krščanstva, — to bodi parola po katoliškem shodu!

Recimo tudi mi s Hrvati: Treba da

Vsa lepa si in madeža ni na Tebi!

močno razvite, dela se mnogostransko, — samo živite krščansko! Resnično, intenzivno krščansko! Potem bo naše veselje popolno!

Življenje — to je jedro. Vse drugo je lupina, okvir.

današnji plitkosti i mlakosti kod nas najvišestimo odlučan boj!

S tem je »Bogoljub« povedal svojo misel, — odkrito, kakor je njegova navada. Ne da bi hotel žaliti in dražiti, marveč dobrohotno opozoriti na to, kar se

mu zdi pomanjkljivo. Če si odkrito ne povemo svojih misli, se sploh ne moremo sporazumeti. In to je največkrat krivo nesporazumljenja, ker se ljudje odkrito ne razgovore. Povedano bodi tudi, da to ni mnenie samo »Bogoljuba«, ampak še mno-

gih drugih, modrih in resnih mož. Če je pa »Bogoljub« nehote storil komu krivico, jo je pripravljen popraviti. Clara pacta — boni amici.

Zdaj ste pa vljudno povabljeni, da drugi v »Bogoljubu« zastavite besedo...

Resolucije katoliškega shoda, tičoe se verskega življenja.

(Konec.)

B. RESOLUCIJE ODSEKA ZA CERKVENO-POLITIČNA, POLITIČNA IN VERSKA VPRAŠANJA.

I. Naše razmerje do pravoslavja.

V seji cerkveno-političnega odseka so bile sprejete naslednje resolucije:

1. Odločno bomo branili pravice katoliške cerkve, a ogibali se bomo napadov na pravoslavje.

2. Naše ljudstvo bomo v miroljubnem duhu poučevali o verskih razlikah predvsem s tem, da bomo širili misel verske sprave krščanskih narodov.

3. Želimo, da bi mogli skupno s pravoslavnimi državljani braniti skupna načela krščanske vere in morale proti modernemu brezverstvu in proti napredujoči nemoralnosti.

4. Katoliški shod pozivlja duhovno in svetno inteligenco, naj proučuje vzhodno cerkveno vprašanje; v ta namen naj se prirejajo posebni tečaji.

II. Mednarodni stiki med katoličani.

1. Slovenci, zbrani na V. katoliškem shodu, izjavljajo, da ne morejo pozabiti, kaj se je zgodilo s slovenskim narodom ob sklepanju mirovnihih pogodb; v tolažbo so jim le besede Benedikta XV., da »narodi ne umirajo«.

2. Upoštevač dejstva, ki jih je sila ustvarila, apelira katoliški shod na katoličane onih držav, katerim so naši bratje politično pridruženi, posebno na katoličane nemškega in italijanskega naroda, naj se zavzemajo z vsemi silami za to, da se priznajo našim bratom v verskem, narodnostnem in kulturnem oziru tiste pravice, ki jih uživajo sami, in da se postopa proti našim bratom na način, ki ustreza ne le ideji krščanstva, ampak že elementarnim zahtevam pravičnosti.

3. Zato mora katoliški shod z globoko bolečino ugotoviti, da so se proti Slovincem-katoličanom, ki so prišli po mirovnihih

pogodbah pod tuje države, izvršili premnogi čini krivice in da sega to nasilje celo v cerkev.

Javno označuje katoliški shod kot tako krivico n. pr.:

a) Da se Slovincem odvzamejo pridige in pesmi v slovenskem jeziku v cerkvi.

b) Da se slovenski duhovniki odpuščajjo in izganjajo, ker slučajno niso bili rojeni v tamošnjem ozemlju, dasi tamkaj desetletja delujejo med našim ljudstvom.

c) Da se v slovenske vasi pošiljajo duhovniki, ki ljudstva ne razumejo.

č) Da so se slovenski kapucini izgnali iz Gorice, kjer so stoletja dušnopastirsko službovali v največjo zadovoljnost slovenskega in italijanskega prebivalstva ter bili po svoji požrtvovalnosti in plemeniti nepristranosti povsod priljubljeni.

C. RESOLUCIJE KATOLIŠKEGA DIJAŠTVA.

Resolucije slovenske katoliške dijaške omladine,

Smernice v versko-nravnem oziru.

1. Katoliško dijaštvo izreka neomajno zvestobo katoliški cerkvi, ker veruje, da je ustanovljena od Kristusa-Boga kot nadnaravna verska družba in da vse čase v njej živi in deluje Kristus-Bog.

2. Katoliško dijaštvo stremi za izpolnitvijo verskega življenja, ki mora biti nadnaravno, božje. Nadnaravno božje življenje pa doteka v nas po zakramentih, posebno po zakramentu sv. Evharistije, ki je naša nadnaravna dušna hrana, zato jo pogosto sprejemajmo.

3. Zavedamo se dolžnosti, da se za proučevanje verskih vprašanj in za gojitev temeljitega verskega življenja organiziramo in združujemo. Najprimernejša verska organizacija pa nam je Marijina družba, ki naj združi v sebi ne le elito, marveč naj bo verska organizacija vsemu dijaštvu,

ki naj ga prerodi po načelih vere in organizacije v katoliško elito.

4. Sleherni katoliški dijak naj ima priliko za individualno versko vzgojo in vodstvo v duhovnih zadevah, zato naj se v ta namen izberejo posebni dijaški duhovni voditelji. Tudi po svojih močeh naj se vsak posamezen dijak v verskem življenju pogloblja in utrjuje z vsakoletnimi duhovnimi vajami.

Resolucije slovenskega srednješolskega katoliškega dijaštva.

Smernice versko-nravnega značaja:

1. Slovensko katoliško dijaštvo izjavlja, da hoče biti radikalno katoliško v mišljenju in življenju.

2. V ta namen se hoče temeljito seznaniti z verskimi, nravnimi in modroslovnimi vprašanji.

3. Hoče vestno izpolnjevati svoje verske dolžnosti. Ker pa imajo Marijine kongregacije vrlo dober vpliv na razvoj mladine, zato se priporočajo vsem katoliško mislečim dijakom, da se jih oklenejo.

Č. LJUDSKO PETJE.

Ker je ljudsko petje, svetno in cerkveno, važna vrsta glasbe, neprecenljiv činitelj ljudske izobrazbe in mogočen pospeševatelj narodne zavesti, naj se, kjer še živi, skrbno hrani, podpira in goji, kjer je pa izumrlo, naj se čimprej obnovi.

Kako bomo vpeljali ljudsko petje?

Ravno tu spredaj imate resolucijo Katoliškega shoda o ljudskem petju. Čemu so resolucije, ako jih ne izvedemo? Začnimo torej!

Da pridemo od besedi že enkrat do dejanja, se je nasvetovalo tole:

1. Po vseh župnijah naj bi se naučili istih pesmi. To zato, če človek pride v drugo cerkev, sliši ravno tisto peti, kar doma, in lahko pomaga. Ali če pridejo ljudje iz več župnij skupaj (recimo Mar. družbe), lahko vsi skupaj zapojejo.

2. Teh pesmi naj bo zaenkrat le malo. Prvič recimo štiri, kvečjemu šest.

3. Pesmi naj bodo take, ki so na notah v Premrlovi »Pesmarici za mladino«, obenem pa besedilo v zbirki »Pojte!« Vodilni pevci naj pojejo na note; oni, ki pojejo po posluhu, naj imajo besedilo v roki. Obe pesmarici si je treba seveda v zadostnem številu preskrbeti.

4. Določi naj se rok: v tem in tem času naj se teh pesmi povsod nauče! Ko bodo znali in peli te, potem se določi za drugi rok druga partija.

5. Najložje bi se začelo z Marijinimi družbami. Cele družbe naj imajo skupne pevske vaje, dokler se določenih pesmi ne nauče! — Tudi z otroci naj se poskusi, ali v šoli, ali v Mar. vrtcu ali kjerkoli.

6. Da bi pa začeli vsi ljudje peti, bi bil potreben pouk v cerkvi: duhovnik bi s prižnice dajal navodila, organist

pa na koro petje spremljal. Najprimernejši čas za to bi bil po končani božji službi. — Organistom je bila stvar že mnogokrat priporočena, »Cerkveni Glasbenik« je o tem veliko pisal; bodo torej gotovo radi učili.

Morda se bo to komu zdelo preveč in nekaj nenavadnega, da bi se v cerkvi petje poučevalo. Na to rečemo samo to: Ljudsko petje je za ljudsko izobrazbo vsaj takega pomena kakor »ljudske igre«. In če je bilo pred 30 leti nekaj nenavadnega, da bi bili na kmetih imeli teater, zdaj pa že pod vsakim kozolcem igrajo, kjer dvorane nimajo, zakaj bi bilo to malenkost, ki je združena z veliko manjšimi težavami, nemogoče izpeljati? In te pevske vaje so vsaj toliko vredne kakor vaje za igre! Če se za igre porabi toliko časa in truda, za božjo čast bi bilo pa pretežko?

Zdaj treba določiti samo še pesmi, katerih naj bi se najprej učili. To prihodnjic. Zaenkrat premislite, kar je tu povedano, in proučite, kako boste pri vas to izvedli! Govorite o tem pri sejah Marijinih družb!

Pisalo se je o tem že toliko, treba je enkrat začeti, če ne, bo prej sodnji dan! Sv. Cerkev to petje želi in priporoča, škofijstvo ga naroča, drugi narodi ga imajo, katoliški shod ga hoče imeti čimprej — kaj bi še čakali?

Začnimo torej brez odloga!

Zvezdam.

Zvezde, ko bi ve slutile,
kaj me jutri čaka,
z mano bi se razsolzile,
kot srce ob sreči plaka.

Z morjem luči bi oblile
mizo obhajilno,
pred ciborij bi nasule
žarkov neštevilno.

V častno stražo bi stopile
ob kraljevi cesti,
po kateri Bog prihaja
k blaženi nevesti.

V venec zlat bi se strnile
v moji duši srečni,
z njo brez konca bi molile
hvalnice Ljubezni večni.

M. Elizabeta.

Vzgoja otrok v krščanski družini.

Piše župnik Jos. Volc.)

(Dalje.)

1. Kako varovati nedolžnost malih otrok?

Kaj ruši sramežljivost že v malih otrocih?

Ne boste znabiti radi verjeli, resnica pa je: Že grdo predzakonsko ali zakonsko življenje staršev ruši v otrocih sramežljivost. Če ni poznal mladenič sramežljivosti in dekle ni imelo smisla zanjo — kako naj bodo potem mladike zdrave, ako je bilo bolno deblo ali korenina? Tukaj nič ne govorimo o božjem blagoslovu, katerega Bog ponavadi ne da tistim zakonskim, ki so ga z nečistim življenjem hudo žalili v samskem stanu (namreč o sreči pri otrocih), ampak govorimo o čisto naravnih posledicah predzakonske razuzdanosti. Poglejte nezakonske otroke, kako mnogi naglo npravno propadajo, komaj da stopijo v življenje, ali pa imajo hude, hude boje s poželjivostjo.* Strup greha jim je nekako v krvi. Ne mnogo boljši so otroci staršev, ki so le zato stopili v zakon, da strežejo svoji poželjivosti. Starši pač otrokom hrano mesijo in žvečijo. Ko bi človek mogel razkriti življenje kake izgubljene reve ali nenasitnega razuzdanca, bi bili znabiti bolj prepričani, kako sta že s seboj prinesla na svet divjo pohotnost, podedovano od staršev. V tem oziru so res nekateri ljudje naravnost usmiljenja vredni: znabiti imajo najboljšo voljo, najiskrenejše želé, čisto živeti in se jim nesramnost neizmerno gnusi — pa so kakor zvezani sužnji strasti, podobni onim, ki trdijo, da morajo krasti, pijančevati, vlačugariti, ker so otroci tatic, pijancev in potepuhov. Naravi mora pač

vsakdo plačati svoj davek. Predpišejo ga pa starši. Starši torej, ki niste bili pred zakonom brez očite krivde, vi morate še prav posebno paziti na svojo deco, da vam npravno ne propade!

Pa vzemimo, da izhaja otrok iz poštenega, zdravega zakona; kljub temu morajo starši zelo paziti na otrokovo počutnost. Res je, da je otrok na to plat, kar tiče spolne naslade, ako je pravilno razvit, dolgo časa precej brezbrizen; a grozno oblastno bušne v njem na dan poželjivost, če se v njem po neumnosti ali pa nalašče budi, draži in krepi. Vse je potem otroku všeč, kar mu vzbuja čutnost: vztrajno hrepeni po vsem, kar obnavlja naslade, zadovolji notranje muke. Vzbuja se v otroku stari Adam. Že detetu je všeč, če ga pestunja ujčka, če ga zgečka, če se samo praska, če leži razgaljeno, če hodi nago, če gleda nespodobnosti — vse to in tako mu vzbuja hotljivo naslado. Celó hrana, lega in seja, gorkota mu je posebno všeč taka, ki mu vzbuja čutnost. Kakó podrobne pozornosti morajo biti torej starši, da jim take navidezne malenkosti ne zameglé oči! — »Pa kaj to?« — pravijo — :saj otrok še nič ne ve...« Če bi ne vedel — pravimo mi — bi naslade ne želel, ne iskal, ne užival. Ta taka čutna mamila zapusté v njegovi duši vsaj sledi, v tise, ki se bodo pozneje venomer obnavljali ko pride otrok do razuma, pa skrunili njegov spomin, njegovo domišljijo, dražili v njem meseni nagon in rušili prirojeno sramežljivost. Zdaj veste, zakaj take detinske nerodnosti niso malenkosti, ampak prav nevarni vrágoi podkopi, da z njimi polago-

* Vselej to ni resnica, tudi med njimi je nekaj prav dobrih. Ur.

ma in brez hrupa razdeva otroško sramežljivost. Kdo izmed vas odraslih se sam ne spominja iz svojih detinskih let kakega dogodka, ki mu je bil nekoč posebno všeč ali nevšeč: duša je ohranila spomin nanj preko vse nezavednosti, čez leta se je vtis nenadoma obnovil, in duša se zdaj z njim večkrat peča, rada ali nerada. Takí vtisi iz zgodnjih let — dobri ali slabi — silno vplivajo na poznejše razpoloženje otrokovo; rekli bi: duh so, v katerem se bo otrok pozneje razvijal. Kdo bo torej šele pomisljal, če je res velikega pomena to, kake vtise dobi otrok v dušo v detinskih letih, saj je največ od teh vtisov odvisno, kaj bo pozneje otroka vodilo ali motilo, krepilo ali slabilo, njegovo sramežljivost utrjevalo ali rahljalo. To pažnjo na otrokove prve vtise in mike priporočajo krščanskim staršem tudi ljubljanski škof po pravici kot prvo skrb za otrokovo poznejšo čistost: »Oče, mati, pazita na to, da otrok ne dobi slabih, grdih, sirovih vtisov po nobenem čutu, posebno ne po vidu, sluhu in tipu. Teža se zavedajte starši, pa tudi vsi, ki so v vaši hiši in morejo z otrokom priti v dotiko; posebno izbrani pestunji to zabičajte.« (Staršem, str. 31.)

Kaj pa z otrokom, ki se jame že zavedati in pojmovati, kaj sme in česa ne sme? Skrbeti moraš zdaj za njegovo sramežljivost še rahločutneje in obsežneje. Toda ne nadzoruj ga samo, ampak tudi poučuj, kaj mu je dovoljeno in kaj ni dovoljeno. Ne poučuj ga pa malomarno ali le mimogredé enkrat za vselej, ampak poučuj ga prisrčno, živo in ob vsaki primerni priliki: kako je Bogu in ljudem ljub čist otrok, kako nagnusen nesramežljivi, ki ima rad to, kar je grdega, to rad gleda, kar je nespodobnega, to rad posluša ali celo počne, kar je nesramežljivega. Otroci so po naravi vestni — pravi modri mož Alban Stolz — če jim poveš odločno in z versko resnobo, da je to in ono velik greh, imajo pred tem tudi strah. — Res je, da v prvih letih prebujenosti še ne vedo, kaj je greh in kaj ni; ali ravno zaradi tega jim je to treba pravočasno povedati. Ne da se namreč tajiti, da se tudi dobri otroci v teh prvih letih sami od sebe premalo zavedajo, kaj je dostojnost. »Čistemu je vse čisto!« jih nekateri izgovarjajo, a ne pomislijo, da ne bo ostalo vse čisto. Pouk je potreben, nujno potreben, četudi s tem otroka opozoriš na grdobijo njegovega

vedenja ali dejanja. Toda pouči ga gorko, prisrčno, kratko in odločno, da bo otrok vedel: v tem oziru ni nobene šale. »Fej, kaj pa Bog pravi! — —« Ves obraz materin ali očetov, izraz v besedi, odločnost in užaljenost v nastopu mora pokazati, da gre tu za silno važno reč. Morda je rabila pobožna kraljica Blanka ravno v to svrho tiste prodirljive besede, ki jih je izrekla svojemu sinčku, poznejšemu franceskemu kralju - svetniku: »Otrok moj, kakor te imam rada, vendar bi te rajši videla mrliča na mrtvaškem odru kakor v kakem grehu!« Taka iskrena beseda mora tudi površnega otroka zadeti v živo in mu seči v kri in do kosti.

Seveda pa s samim poukom tudi še ni vse opravljeno. Odstranjati je treba od te starosti otrok tudi vse nevarne prilike, ki bi mogle opariti njih sramežljivost. Kaj naj rečemo o tem, če otroci lenobno polegajo in posedajo v samih srajčkah, če se deklice zvirajo v prekratkih krilih, če otroci skupno leže v eni postelji, če se kopajo mali pred večjimi, če se brezobzirno oblačijo in slačijo in opravljajo kjerkoli telesne potrebe — otroci v tej starosti so včasih kakor kužki: nič jim ni pregrdo in pohujšljivo. Še celo tega naj mati rada ne vidi, če tuji ljudje poljublajo njene otroke — vrag ima pri takih rečeh povsod svoje kremplje vmes. Oko gospodinje ohranja perilo čisto, dolžnost maternege očesa pa je, da ohranja otroke čiste. Mati, ki je v tem oziru kratkovidna ali za otroke malomarna, ima samo še pol srca zanje.

Zdi se nam neizmerno važno, da še enkrat pripomnimo: ta pouk, da bodi otrok sramežljiv, in vse prizadevanje staršev, da preprečijo ali odstranijo izpred otroki opasne prilike, ki bi jih pohujšala — oboje bodi zelo ljubeznivo, skrbljivo, prisrčno, nikdar pa — za božjo voljo ne! — osorno, zadirčno ali zmerjavo. Otroci bi izgubili zaupanje do staršev, pa bi pred starši marsikaj skrivali in se hlinili. Nedopovedljive koristi je namreč za vso poznejšo vzgojo otrok to, da so otroci v teh kočljivih zadevah pred starši odkriti, zaupljivi, pogumni: marsikatera nerodnost se lahko naglo še v kali zatre, če zvedo starši pravočasno zanjo, ko bi se znabiti skrita razpašno redila in tajno zastrupljala mladež, ne da bi starši kaj slutili. Bolj namreč ko vsaka hudobija nečistost ljubi temò in rabi temò. (Nadaljevanje.)

Karmelska slavnost na Selu.

Tridnevnicca v čast blaženi Tereziki Jezusovi na Selu pri Ljubljani.

16., 17. in 18. oktobra 1923.

Minuli so lepi oktoberski dnevi, ko smo klečali ob nogah blažene Terezike v samotnem karmelskem svetišču. Srce je bilo tako polno iskrenih želj, gorečih prošenj in zaupne vdanosti do rajske Blaženke. Kako tudi ne, ko nam je bila tako blizu, — saj smo čutili njeno duhovno navzočnost in vonj njenih nevenljivih rož. O, blažena Terezija! Ostani med nami tudi sedaj, ko so utihnili ljubeči spevi v tvojo proslavo! Bodí pri nas s svojim varstvom in blagoslovom! Spomin na nepozabno tridnevnicco pa nas bo spremljal pò vseh življenskih potih. — — —

Bilo je na praznik velike svete Terezije, vzorne redovne Matere karmelskih otrok, ko smo se prvič zbrali v okrilju selskega Karmela. Kako pomenljiv dan! Sveta Španka, Terezija Jezusova, nam je predstavila eno izmed skrivnostnih cvetk, ki je pred kratkim dehtela na tistih svetih, samotnih gredah, ki jih je bilo posejalo njeno materinsko srce. Velika sv. Terezija nam je podala blaženo Malo Terezijo.

Ob vstopu v svetišče nas je pozdravila vsa lepota dehtečega vrta. Povsod zelenje in cvetje. Karmelsko zelenje, — karmelsko cvetje. »Cerkev je bila svatovsko opravljena: kakor nevesta za svojega ženina.« Ob oknih je žarelo nebroj lučic in obsevalo napise, povzete iz zakladnice blažene Terezije:

»Moj poklic je ljubezen.« »Trosimo Jezusu cvetje malih žrtev!« »Bogu sem dala samo ljubezen, ljubezen bo tudi moje plačilo.« »Moja moč temelji v molitvi in žrtvah.« »Nikdar nismo preveč zaupljivi do ljubega Boga.« »Po smrti bom rosila na zemljo dež cvetic.« »Iz nebes bom izkazovala ljudem le dobrote.« »Ne kesam se, da sem se posvetila božji ljubezni.«

Nad glavnim oltarjem je bila slika Blaženke, vsa obdana z lilijskim nakitom. Kaj lepšega bi bilo moglo krasiti njo, ki jo častimo kot karmelsko Lilijo?

Med uvodnim govorom ob pol štirih popoldne je bilo odkritje slike. Tedaj je zadonel s kora prvi iskreni pozdrav blaženi Tereziji, izliv vdanosti našega srca. Pogled mnogoštevilnih navzočih je hitel zaupno k njej, ki je obljubila, da bo po smrti delila zemljanom le dobrote, in rosila na zemljo dež cvetic.

Vse svoje prošnje in težnje smo nato izlili v pete lavretanske litanije, tiste prelepe litanije, ki so tako primerne, da se vanje izlije vsa Bogu in Mariji vdana slovenska duša. Pr-

vič so tedaj hiteli mili slovenski glasovi do nebeške celice blažene Terezike. Ali bi se bila Blaženka mogla ustavljeni tej ginljivi lepoti? ... O ne! Prihitela je v našo sredo z obilico svojih rož, že davno pripravljenih za nas in razlivala je rajski blagoslov.

Vse tri dni je bila ob pol šestih zjutraj prva sv. maša. Kako veselo je Blaženka zrla na dolge vrste njih, ki so pobožno pristopili k angelski mizi! Z nami je molila in hvalila Jezusa v dušnem tabernaklju. O, kako blizu so nam bila nebesa! — — —

Slovesni sveti maši s prekrasnim petjem je sledila (vedno) pridiga. Vsak dan nas je drug govornik razveselil z obilico svojih izbranih misli. Vsi pa so zasledovali le en cilj: proslaviti blaženo Terezijo in ji pridobiti vsa srca. Da se jim je to posrečilo, je pričalo nešteto solznih oči. Znabiti so marsikateri šele takrat spoznali to skrivnostno Cvetko, ki nam je dana prav zato, da bi s svojo ljubečo priprošnjo lepšala in sladila težke dni našega zemeljskega prognanstva.

Vsak dan je prihitelo več prečastitih gospodov maševat na Selo, saj je imela Blaženka svoje posebne krasne mašne molitve.

Le prehitro je bežal čas in skoraj bi rekli, da nas je objela tesnoba, ko smo se poslednjič zbrali v ljubi samostanski cerkvi, da se poslovimo od blažene Terezije, da ji posvetimo sebe in svoje ter vse prošnje, nade in želje. Svetišče je bilo le premajhno za množico, ki je prišla k sklepni popoldanski slovesnosti. Vodili so jo prevzvišeni gospod knezoškof sami in nas počastili s svojim nadpastirskim govorom. Pred oltarjem je bilo mnogo prečastitih gospodov duhovnikov. Kako ginljivo, saj so s svojim prihodom hoteli proslaviti njo, ki je bila »žrtev za duhovnike«, ki se je zanje popolnoma darovala. Vemo, da je rekla v svoji apostolski vnemi: »V Karmel sem prišla, da rešim duše in predvsem, da bom molila za duhovnike.« »Bodimo apostoli apostolov!« »Me moramo ohraniti sol zemlje.«

Njene tihe, skrite žrtve za delavce Gospodovega vinograda, poplačuje nebo tako bogato. V svoji neizmerni dobroti jo je hotel Gospod tudi ob tej priliki še posebej odlikovati in počastiti z udeležbo tolikih svojih služabnikov, ki so jo pozdravili s prekrasnimi petimi litanijami. Ob sklepu so Prevzvišeni podelili napežev blagoslov.

V spomin na te dneve milosti imamo svetinjico blažene Terezike. Nosimo s sabo pa tudi duhovno svetinjico v srčnih globinah! Vpodobimo vanjo z zlatom tiste prelepe be-

sede, ki nam jih je Blaženka dala ob slovesu v iskren spomin na življensko pot:

»Nikdar nismo preveč zaupljivi do ljubelega Boga.« »Trosimo Jezusu cvetje malih žrtev!»

Zlate jagode.

26.

»Če se ne opravičujemo, kadar nas grajajo, storimo nekaj veliko bolj koristnega, kakor če bi bili pri desetih pridigah z najpobožnejšimi mislimi. To je pravo znamenje, da se ne potegujemo za spoštovanje pri ljudeh. In če se navadimo, da se ob takih prilikah ne bomo opravičevali, pridemo končno do tje, da bomo, kadar bodo govorili o nas, poslušali s prav takim zanimanjem, kakor če bi govorili o kaki tuji, neznaní osebi.« (Sv. Terezija.)

Pobožnega patra Alvareza so nekoč na pokrajinskem zboru obdolžili velike napake, ki je ni storil, in so ga javno in kar najstrože pokarali. On pa ni izrekel ni besede v svojo obrambo, ne med grajanjem, ne kdaj pozneje. Ta junaški molk mu je Gospod poplašal z nenavadnimi milostmi.

Kaj lepo govori sv. Bonaventura: »Napuh si izbira človeška usta, ki ga zato destokrat ugriznejo; ponižnost pa izbira božja usta, ki edina delijo pravo slavo. Napuh išče lupino, ponižnost jedro; oni pleve, ta pšenico; oni cvet, ta sad; napuh izbira visoke in nerodovitne gore, kjer veter ničemurnosti razpiha vsako dobro delo, — ponižnost pa nizke doline, kamor rosi blagodejni dež milosti in stori, da vsa setev dozori. Liki dim se dviga napuh v višino, ponižnost pa kakor zlato teži v globino.«

M o l i m o ! Moj Bog, v tvoji sveti pričujočnosti sklenem, da se ne bom nikdar zagovarjal in nikdar opravičeval. Daj, da bom zvesto izpolnjeval ta sklep, ki mi ga navdihuje tvoja milost, da ti pokažem, kako te ljubim!

27.

»Eden izmed najboljših pripomočkov za dosego ponižnosti je ta, da si vtisnemo globoko v srce ono načelo ponižnega sv. Frančiška Saleškega: Vsakdo je v resnici samo to, kar je pred Bogom, in nič več!« (Iz »Hoje za Kr.«)

To geslo je bil sv. Frančišek Saleški dodobra zdravilno premislil; odtod tudi ona čudovita mirnost, ki so jo na njem

opazovali, naj so ga že tako ali tako presojali. Ko so ga nekoč strahovito obrekli, je dejal: »Rad bi, če bi bilo Bogu všeč, da se moja nedolžnost nikoli, celo pri vesoljni sodbi ne odkrije, temveč bi mi bilo ljubo, če bi vedno ostala zapečatená v skrivnosti večne Modrosti.« Drugikrat je rekel: »Če bi z božjo milostjo opravil kako delo, ali če bi Bog po meni kaj drugega storil, bi si zelo, zelo želel, da bi sodnji dan, ko bodo skrivnosti srca obče znane, za moja dobra dela vedel le Bog, da bi pa nasprotno moje napake videli vsi ljudje.«

M o l i m o ! Moj Bog, odrekam se napuhu, sebičnosti, ničemurnosti in želji, da bi me ljudje cenili in ljubili. Daj mi globoko ponižnost duha in srca, da bom hodil po stopinjah tvojih svetnikov in da potolažim tvoje božje obličje!

28.

»Vsi, ki so resnično hrepeneli postati ponižni, so si goreče prizadevali, v a d i t i s e v p o n i ž e v a n j u. Vedeli so, da je to varna pot do ponižnosti, in da je ni boljše.« (Sv. Bernard.)

Dokazi za to resnico so sv. Frančišek Asiški, sv. Bonaventura, sv. Frančišek Borgia, sv. Magdalena Paciška, sv. Terezija in veliko drugih, ki so uporabili vsako priliko, da so se poniževali.

M o l i m o ! Oh, niti ene same prave čednosti nimam, napake pa vse; kako more še v meni biti napuh? Daj mi, Gospod, da bom pravičen do samega sebe, s tem da se bom brez prestanka pred tabo poniževal! Obrni vsaj en sam pogled svoje usmiljenosi náme ubogega grešnika!

29.

»Če naj bo ponižnost prava, jo mora vselej spremljati ljubezen, to se pravi: poniževanje moramo ljubiti, iskati in sprejemati, da bomo s tem Bogu všeč in Kristusu podobni.« (Sv. Frančišek Sal.)

Sv. Vincencij Pavelski, čigar ponižnost je bila tako odkritosrčna, da mu jo je bilo mogoče na obrazu brati, je iskal svojo največjo naslado v ponižanju in zaničevanju, da je s tem posnemal globoko ponižnost božjega Sinu. Kajti Kristus se ni, kakor je omenil svetnik v nekem svojem duhovnem govoru, četudi je odsvit slave Očeta in živa podoba njegovega bistva, zadovoljil z življenjem, ki v resnici ni bilo nič drugega nego neprestano poniževanje,

temveč se je hotel tudi po smrti še vedno kazati našim očem kot sramotno križani zločinec.

Molimo! O Bog, navdaj mi srce z ljubeznijo do poniževanja, da tako dospem do prave ponižnosti in bom vseč svojemu božjemu Zveličarju, ki je sam sebe tako globoko ponižal in zaževa od svojih učencev, da naj se od nje učijo biti krotki in iz srca ponižni! Amen.

Da se ne pozabi!

Z veliko vneto se dela na to, da se med Slovenci čim bolj utrdi kat. vera. K božoljubnemu življenju so se začeli vračati tudi tisti, ki so se v vojni odtujili verskemu življenju. Vedno večje je število katoliško mislečega izobraženstva. Kako Slovenci od učenjaka pa do priprostega delavca cenijo kat. vero, to je jasno pokazal katol. shod. Tudi brezvercem in drugovercem je po kat. shodu postalo jasno, da si katoličani svoje vere ne dajo vzeti. Preveč pa se, žal, pri nas pozablja na tista velika dobrotnika, ki sta prinesla luč sv. vere našim pradedom. Sv. brata Ciril in Metod se morata prištevati med največje svetnike kat. Cerkve. Za ves njun trud, za vse zaničevanje in preganjanje, ki sta ga pretrpela, za vse njune dobrote se mi niti ne zmenimo. V vsej Sloveniji ni — pomislite — niti ene cerkve, ki bi bila posvečena sv. Cirilu in Metodu. Skoraj v vsaki župniji se nabavljajo novi zvonovi. Koliko je pa zvonov posvečenih našima sv. blagovestnikoma? Kdor hoče v učenem svetu kaj veljati

za izobraženega, ta mora poznati delovanje sv. Cirila in Metoda. Tujci bi gotovo mislili, da Slovencem ni mnogo mar za sv. vero, če bi vedeli, kako malo se častita pri nas ta sv. brata. Za nehvaležneže napram našima največjima dobrotnikoma bodo nas smatrali poznejši rodovi, če tega stanja ne popravimo. Zato v vsako cerkev, v vsako kapelo vsaj sliko sv. Cirila in Metoda, v vsak zvonik njima posvečen zvon! Postaviti jima pa moramo tudi večni živi spomenik, kakršnega sta tako želela ona; da delamo za zedinjenje vseh Slovanov, ki jih loči zmota, s kat. Cerkvijo. Ta namen si je postavilo »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda«. Naša sveta dolžnost je, da ga podpiramo vsak po svojih močeh. Če še v kateri župniji bratovščina (apostolstvo) sv. Cirila in Metoda ne obstoja, naj se čim prej osnuje! Glavni odbor Apostolstva v Ljubljani, Rožna ulica šte. 11, bo z veseljem dala vsa potrebna obvestila.

B. Šedivý, cand. phil.

Še vedno gori — pomagajmo!

Ljubesen do trpečih duš v vicah naj ne izgine iz naših src nikoli! Vsak dan mramro najti kak način udejstvovanja ljubezni do ubogih duš. Zlasti priporočljiv je tale način:

Vsak, kdor je vpisan v rožnovensko bratovščino Matere božje in nosi rožni venec vedno pri sebi, prejme dnevno 100 let in 100 kvadragen odpustkov. (Papež Pij X. je dovolil te odpustke 31. julija 1906.) Kako lahko izvedljiv način, s katerim se nudi ubogim dušam neizmerno veliko pomoči. Treba je torej samo rožni venec vedno nositi pri

sebi! Kaj je lažjega nego to? Ponoči lahko ostane rožni venec v žepu ali se obesi na primeren prostor. Če bi kdo en dan pozabil imeti rožni venec pri sebi, bi samo za tisti dan ne bil deležen odpustkov.

Ta preprost način bogate pomoči ubogim dušam se vsem iskreno priporoča. Zlasti Tretji red in Marijine družbe naj bi se vse poslužile tega bogatega vira ljubeznive pomoči!

Kdor hoče postati deležer teh odpustkov, naj pošlje svoje ime na naslov: Predstojništvo Tretjega reda v Škofji Loki. Tretji red in Mari-

jine družbe lahko dopošljejo imena vseh skupno.

Drugih obveznosti tedaj ni, kakor:
1. vpisan moraš biti v rožnovensko bratovščino, 2. doposlati svoje ime na ime-

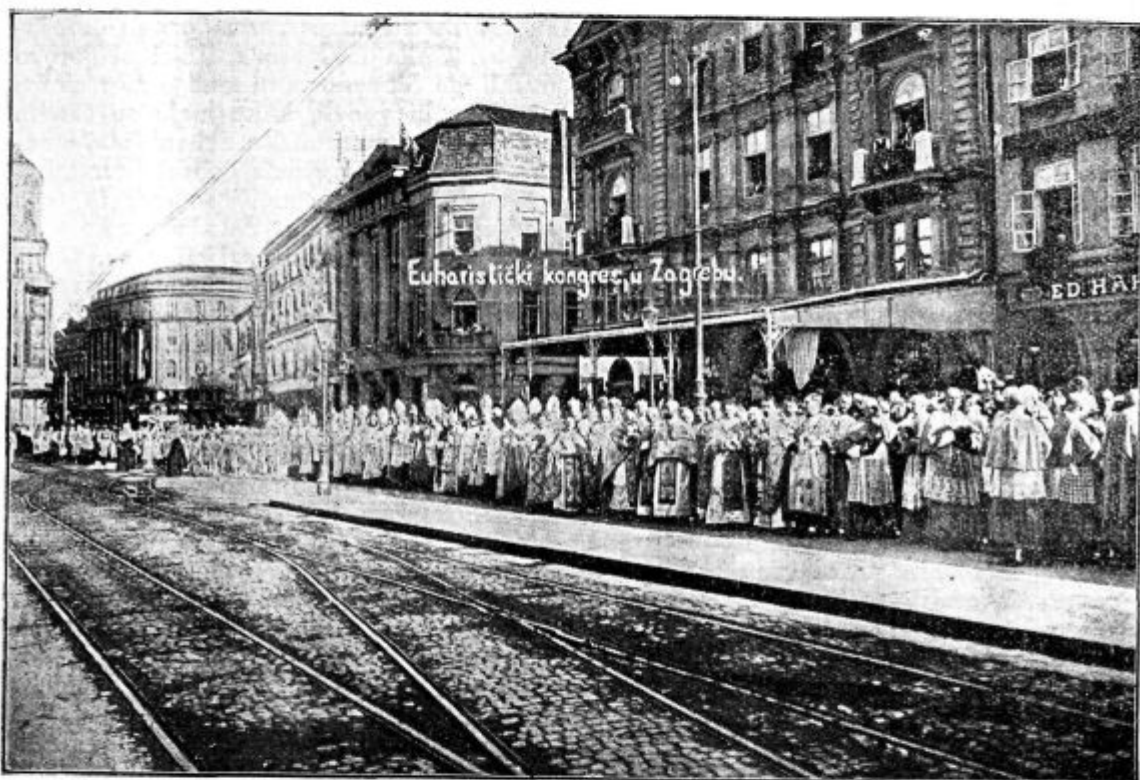
novani naslov, 3. rožni venec vedno nosi pri sebi.

Vsak, kdor ljubi trpeče duše, naj prav gotovo izvrši priporočeno! O kako hvaležne mu bodo!

Za katoliško diasporo v Jugoslaviji!

Kdor opazuje, kako se preseljujejo zdaj delavci, uradniki in dijaki, vojaki in služkinje in cele družine na Srbsko, temu je jasno, da to ni brez globokih posledic

bora v Ljubljani bosanske cerkve, dijake in revne Juhovnike. Na V. katol. shodu smo mislili razširiti smisel za katoliško diasporo in ponesti v slednjo katoliško

Najsvetejše in školje z duhovščino v evharistični procesiji.

za versko življenje katoliških Slovencev. Tako smo dobili nekaj, kar dozdaj ni bilo med nami. To je katoliško diasporo v Jugoslaviji. Središče naše diaspore je bila že pred vojno in je ostala do danes Bosna, kjer so katoličani v veliki manjšini. Ker so ti povečini revni, jim mora priti pomoč od zunaj!

Mi katol. Slovenci smo poklicani, da pomagamo našim katoliškim bratom v diaspori. Do zdaj smo že pomagali s tem, da smo podpirali potom bosenskega od-

mislečo družino in hišo. Zato smo izdali drobno brošurico: »Za našega Evharističnega Kralja« v zelo velikem številu. A ta poskus se je ponesrečil, ker niti toliko brošuric ni bilo prodanih v Ljubljani, da bi bili kriti stroški za tiskarno.

100.000 volivcev je imela naša SLS pri zadnjih volitvah; prav toliko število odjemalcev smo se nadejali dobiti za malo brošurico. Z razprodanimi po 2 Din bi spravili že veliko vsoto skupaj, da bi plačali nele tiskovne stroške, ampak tudi po-

lovico računa zvona Srca Jezusovega v Sarajevem, za kar nas je naprosil sam pre-svetli g. nadškof dr. Šarič.

Obračamo se do vse čč. duhovščine z nujno prošnjo, naj nas podpira potom naših organizacij in potom vnetih mladih agitatorjev, da se naš načrt ne izjalovi. Vsaka zavedna katoliška družina, vsaka Marijina

družbenka, vsak Orel, Orlič, Orličica naj vzame 1 komad zase, enega pa naj proda naprej, in do novega leta bi bila težavna zadeva rešena. S tem bi bilo opravljeno lepo delo bratske ljubezni za katol. diasporo, za katero naj bi delal vsak zaveden katoliški Slovenec. **Eosenski odbor.**

Čast častitemu možu.

Zlata maša preč. g. prošta Matija Randlna v Dobrlivasi.

Sledeči popis je povzet po »Koroškem Slovencu«. Primerno je, da se lepega jubileja tega častitega in ljubeznivega gospoda, ki je nekaj časa vodil slovenski del celovške škofije, spominjamo tudi Slovenci izven Koroške, da ostanemo bolj v duševni zvezi.

Zlata maša mil. g. prošta in generalnega vikarja v bivši con A Matija Randlna se je izvršila 19. avgusta z vso tako izrednemu slavlju primerno slovesnostjo. Med gromovitim pokanjem topičev se je na predvečer omenjenega dne visokemu slavljencu po svojih zastopnikih na proštijem dvorišču poklonila ce'la župnija. Častitali so: imenom otrok učenka Micika Kolman, imenom občine g. župan Matija Brugger, za samostan g. administrator Gregor Ehgartner, imenom deklet in Marijine družbe Arica Šranc, imenom fantov in pevcev pa gg. Dav. Wastl in Miha Vovk. Ljudstva se je trlo na dvorišču. Temo so razsvetljevale zvezde in otroški lampijončki. Pod vodstvom dolgoletnega spretnega organista g. Jožefa Ilgovca je pevski zbor zapel zlatomašniku več ganljivih podoknic. Ginjen se je slavljeneec vsem zahvaljeval.

Vedremu večeru je sledila viharna in deževna noč, noči pa spet jasno jutro in solnčen dan: slavnostna nedelja. Vse je prazniško razpoloženo. S proštije in zvonika plapolajo papeške zastave, lectarji zasedejo sejmišče, ljudje prihajajo od vseh strani, mladina hiti v šolske prostore, duhovščina se zbere okoli jubilaranta in ga pelje z od učnih moči spremljano šolsko mladino in drugim ljudstvom od proštije skozi vas in skozi slavolok z napsom: »Zlatomašnik bod' pozdravljen!« v slavnostno okinčano cerkev k sekundici ali zlati maši. Kljub svoji že 15letni hibi in levi nogi in kljub svoji visoki starosti stopa g. jubilarant veselo in mladeniško čilo za dolgim sprevedom. Zvon zvoní, duhovščina (20) moí, ljudstvo v špalirju se odkrije, ptički po vejah pojo, kaplanove čebelice na potu na pašo pozdravljajo spreved z višin, solnce na nebu pa se radostno

smeji, ker kaj takega v Dobrli vasi videlo še ni.

Po »Veni creator Spiritus!« sledi slavnostna pridiga č. g. poslanca Poljanca. Vse pazljivo poslušá. V skoraj eno uro trajajočem govoru oriše nam spretni govornik vse dose-danje življenje slavljence kot učenca, dijaka, vojaka, bogoslovca, kaplana, župnika, dekana, prošta, generalnega vikarja, kot duhovnika-trpina, in kakor slike v kinu, tako nam stopijo zaporedoma vse velike vrline zlatomašnikove pred oči: ljubezen do dela in poklica, vestnost, ponižnost, skromnost, pogumnost, vztrajnost, potrpežljivost. Govor izzvani v besede: c e n i m o m a š n i š k i s t a n ! Solze zalijejo oči mnogih, ko pridigar prosi jubilarja, naj se pri svoji zlati maši spomni rajnih starišev, sorodnikov, umrlih in živečih sorodnikov, umrlih in živečih sobratov, svojih sedanjih in prejšnjih faranov. Sledi zlata maša. Luka v služabniški opravi, skrben, redoljuben, kakor ura natančen mežnar prižge sveče, orgle zabučé, pevci se spet oglasijo in g. prošt zapojejo vidno ginja 50 letno glorio in darujejo zlato mašo.

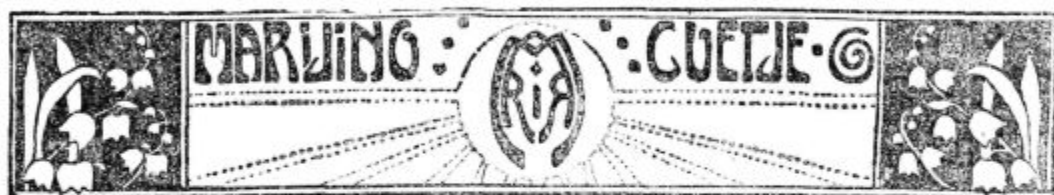
Po sveti maši se poda zlatomašnik, obdan kakor pri prihodu od 26 venconosnih deklic in spremljan od duhovnikov zopet nazaj v proštijo. Dekanijska duhovščina podari slavljencu umetniško izdelano alegorijo. Vrsto napatnic pri nato sledečem obedu otvori mil. g. stolni dekan dr. Somer, hvaleč milost božjo, ki je jubilaranta ohranila do nenavadne starosti. Prinese tudi čestitke mnogih celovških in drugih duhovnikov. Z blagoslavljanja zvonov v Kotmari vasi je prišel popoldne na slavnost tudi škofijski tajnik č. g. A. Trupe. Mnogo gratulantov je poslalo svoje čestitke pismeno. Dan se je nagnil, ljudje in častilci so se razšli in na noč je bil g. zlatomašnik spet sam in šel prihodnji dan zopet na vizitacijo. To je bil dan, ki ga je naredil Gospod!

Koliko dni, grenkih in težkih, ste preživelí, gospod prošt, v Dobrli vasi zlasti za časa vojne, pred, med in po plebiscitu! Pa-

stirsko pismo, ki ste ga kot škofov namestnik zdali osem dni pred plebiscitom in ki ga je francoski delegat grof Šambrén — to naj bo enkrat javno povedano — označil kot povsem korektno, stvarno in primerno, je še danes neovrženo v svojih tezah in bo ostalo v zgodovini koroških Slovencev eden najvažnejših dokumentov iz onih razburjenih časov. Rodilo pa je mnogo neopravičenega nasprotovanja! Vse je minilo! Bog je vse to pripustil in Vas je ohranil do današnjega dne, da je dal priliko vsem brez razlike mišljenja, da na

ta dan Vam izkažejo zasluženost čast in priznanje za delo in trpljenje zadnjih let, kar so tudi vsi farani brez razlike strank z mnogobrojno udeležbo na slavnosti storili.

Pri pomanjkanju duhovnikov, ki nas jūh je leta 1920 zapustilo 36, naj Bog ohrani nam vse starejše, zlasti pa g. prošta-zlatomašnika, še mnogo, mnogo let župniji, dekaniji, škofiji, vsemu slovenskemu koroškemu ljudstvu, kateremu so bili g. prošt v letu 1919/20 od škofa pooblaščen višji verski vodja! Da bi praznovali še tudi diamantnico! Bog živi!

Duhovne vaje za fante!

Ze dalj čas pišemo, da se moramo posebno zavzeti za naše fante in da jih moramo versko dvigniti. Kajti gotovo je, da so tudi fantje dovzetni za versko misel in se dajo zanjo prav močno navdušiti. To so med drugim jasno pokazali naši fantovski shodi, ki smo jih priredili zadnji dve leti.

Najizdatnejše sredstvo za povzdigo verskega življenja so pa duhovne vaje. Zato je osrednji svet Marijinih družb sklenil, da hočemo versko vzgojo naših mladeničev sistematično gojiti s prirejanjem posebnih duhovnih vaj za fante. Gospodje misijonarji: jezuitje in lazaristi so pripravljani, kolikor jim bodo moči in pa druga opravila (misijoni) dopuščali, prevzeti vodstvo teh duhovnih vaj. Dobil pa se bo morda tudi še kak drug gospod, ki bi bil pripravljen isto storiti.

Z duhovnimi vajami se lahko prične

takoj. Tisti gospodje dušni pastirji, ki žele imeti take duhovne vaje, naj izvolijo to sporočiti osrednjemu vodstvu Marij. družb (ozir. uredništvu »Bogoljuba«). Ustreglo se bo seveda po možnosti.

Povabili naj bi se k duhovnim vajam vsi fantje. Če se zdi to ime neprimerno, se lahko izbere drugo. (Nemci v Porenju so imenovali podobno prireditvev »Religiöse Woche« — cel teden vsak dan po dva govora — in fantje so se krasno odzvali: po mestih 70—80 odstotkov, po deželi pa 100 odstotkov.) Pri nas bo stvar nekoliko krajša; zato pa lahko tembolj pridejo.

Duhovne vaje se priporočajo zlasti tam, kjer želijo fantovsko Marijino družbo poživiti, nanovo oživiti ali popolnoma nanovo vpeljati.

Pričakujemo vabil.

Vzorna Marijina družba.

Neka deklinška Marijina družba je za leto 1922/23 poslala sledeče poročilo:

Članic 570. — Slovesnih shodov 13. — Navaden shod vsako nedeljo, izvzemši mesec julij in avgust. — Zasebnih shodov v društveni dvorani 9. — Skupno sv. obhajilo mesečno in kadar katerega umrje, skupaj 17. — Same zase prejemale sv. obhajilo večinoma vsak dan. —

Predstojništvo šteje 16 članov, sej je bilo 12. — Odseke ima sledeče: 1. evharistični, 2. dobrodelni, 3. misijonski (tudi za časopise), 4. izobraževalni. Delujejo vsi prav marljivo. — »Bogoljuba« berejo vse članice. — Duhovne vaje imajo vsako leto. — Božja pota so imeli dva.

Oglejte se, družbe, v tem ogledalu!

Pregled Marijinih družb v goriški nadškofiji.

Stanje koncem leta 1922.

Duhovnija	Družba in stevilo udov					Marijin vrtec		Naroc. „Bogo- ljuba“	
	Deklička		Mlade- niska	Ženska	Moška	Deklice	Dečki		
	Članice	Novink							
Dekanija Gorica:									
Prvostolna	140*	9	.	.	.	47	.	50	*Poieg tega se 55 gostov
Dekanija Cerčno:									
Cerčno	68	79	18	71	
Novaki	44	6	37	
Otalez	36	5	.	.	.	15	.	30	
Orehok-Ravne	28	23	.	4	
Skupaj	176	11	.	.	.	117	18	142	
Dekanija Črniče:									
Črniče	38	2	.	.	.	35	5	49	
Ajdovščina	8	2	20	
Batuje	43	3	.	.	.	53	55	30	
Kamnje	104	20	.	.	.	90	40	68	
Lokavec	28	8	.	.	.	20	.	20	
Osek	35	6	.	.	.	30	16	50	
Otiča	24	14	.	6	
Štomaž	42	28	.	24	
Skupaj	322	41	.	.	.	270	116	267	
Dekanija Devin:									
Zgonik	6	20	
Dekanija Kanal:									
Kanal	85	8	.	75	.	76	78	76	
Deskle	16	.	.	42	.	61	15	33	
Ročinj	31	10	.	.	.	25	21	28	
Marijino Celje	40	2	3	
Skupaj	172	20	.	117	.	162	114	140	
Dekanija Kobarid:									
Drežnica	81	38	.	.	.	16	.	74	
Libušnje	78	38	.	.	.	19	.	29	
Sedlo	37	25	.	47	.	.	.	39	
Skupaj	196	101	.	47	.	35	.	142	

Duhovnija	Družba in število udov					Marijin vrtec		Naroč. „Bogo- ljuba“
	Dekliška		Mlado- niška	Ženska	Moška	Deklice	Dečki	
	Članice	Novink						
Dekanija Komen :								
Branica	21	4	.	18	.	6	.	4
Štjak	8	.	.	35	.	15	2	5
Veliki Dol	32	.	.	.	15
Skupaj	29	4	.	85	.	21	2	24
Dekanija Ločnik :								
Podgora	31	.	56	40	10
Dekanija Solkan :								
Solkan	61	29	18*	.	.	77	61	24
Čepovan	60	9	.	.	.	40	20	27
Grčar	23	7	.	.	.	35	15	54
Pevma	12	6	.	.	.	26	14	2
Ravnica
Skupaj	156	51	18	.	.	178	110	107
Dekanija Tolmin :								
Tolmin	124	21	.	.	.	74	40	36
Dekanija št. Peter								
Bilje	62	37	.	.	.	67	46	16
Miren	51	8	.	.	.	47	21	36
Renče	13	2	.	.	.	20	.	12
Vrtojba	91	65	50
Skupaj	126	47	.	.	.	225	132	114
Dekanije ljubljanske škofije.								
Dekanija Idrija :								
Idrija, mesto	240	10	.	243	24	70	50	75
Godovič	39
Gore nad Idrijo	32	10	.
Spodnja Idrija	66	2	.	40	.	25	10	50
Črni vrh	80	1	.	.	.	35	25	50
Zavrac*	4 st
Skupaj	429	13	.	283	24	162	95	175

* In 18
kandidatov* Župnija
razdeljena
tudi na
SHS

Duhovnija	Družba in število udov					Martjin vrtec		Naroč. „Bogoljuba“
	Dekliška		Mladeniška	Ženska	Moška	Deklice	Dečki	
	Ulanic	Novirk						
Dekanija Postojna:								
Postojna	49	.	.	55	.	.	.	4
Hrenovice	86	9	75
Slavina	91	2	55
Studeno	88	1	20	86	.	48	32	55
Štivan	26	9	8
Št. Peter na Krasu . .	72	5	.	125	.	43	35	53
Trnje	62	3	5
Skupaj	474	29	20	266	.	91	67	255
Dekanija Trnovo:								
Trnovo	259	59	453	.	.	153	.	?
Knežak	86	27	50
Košana	34	28	35
Prem	18	10
Suhorje	28	2	7
Šmihel	62	5	20
Zagorje	40	10
Vreme	16	3	3
Skupaj	543	124	453	.	.	153	.	135
Dekanija Vipava:								
Vipava	30	4	.	.	.	35	.	.
Budenjc	53	24	.	.	.	50	.	56
Col	40	13	17
Goče	33	17	16*	.	.	40	45	28
Lozice	7	25	20	2
Podkraj	28	7	11*	22
Podraža	48	3	6	.	.	38	41	9
Slap	23	25	6	14
Št. Vid	33	4	.	.	.	60	44	15
Šturije	20	12	.	.	.	24	15	43
Vrhpolje	61	18	.	.	.	51	39	30
Skupaj	376	102	33*	.	.	248	210	236

* kandidatov

* Med temi 27 kand.

“Družbenik Marijin“

je dogotovljen in ga lahko dobite. Da ne bo predrag, je ta izdaja (IV.) znatno okrajšana. Izpuščene so večinoma vse molitve, ki jih imate v drugih molitvenikih; ravnotako pesmi, ki jih imate v zbirki »Pojte!«. Pač pa je vse potrebno za družbe. — Vezava je trojna: platno z rdečo ob-

rezo, cena 15 Din; platno z zlato obrezo, cena 20 Din; usnjata z zlato obrezo, cena 30 Din. — Posamezni izvodi se dobijo pri Ničmanu; v večjem številu jih pa naročajte v »Dobrodelni pisarni«, kjer dobite na 10 izvodov enega povrhu.

Dopisi.

Kongregacija gospodičen pri jezuitih v Ljubljani je štela koncem šolskega leta 53 članic, med njimi 11 izven Ljubljane bivajočih; kandidatinj je bilo 11. — V minulem letu je bilo 23 shodov, med njimi 4 slovesni. Prvi slovesni je bil 8. decembra, drugi, izvanredni slovesni shod, 29. decembra, na ljubo izven Ljubljane bivajočim članicam, ki se sicer ne morejo udeleževati rednih shodov, o božičnih počitnicah pa prihajajo domov, tretji 2. februarja, drugi glavni praznik, in zadnji 25. junija na čast sv. Alojziju, našemu II. patronu, s sprejemom petero novih članic. — Z majhnimi izjemami so bili govori pri shodih vsi marijološki. Prač. gosp. voditelj p. rektor Viktor Kopatin D. J. nam je razlagal v teh govorih, kaj je bistvo Marijinega češčenja in kako se je to češčenje v sv. Cerkvi gojilo in razvijalo, ter razpravljalo o marijanskih dogmah, venomer pa nas bodril, kako naj tudi me častimo in posnemamo Marijo. V postu je bil en govor o trpljenju; ob priliki svetovne osemndevnice za zedinjenje krščanskih cerkva nas je gospod voditelj poučil o tej osemndevnici; trije govori pa so se pečali z vzgojo otrok. Mnogo članic je namreč učiteljic in učiteljskih kandidatinj. — Da bi si vtisnile v srce vse te lepe nauke ter živele po njih, kakor je to storila naša nepozabna tovarišica Gabrijela Göstl, ki smo jo pokopale 21. junija in ki se je je Bogoljub spominjal v posebnem članku! — Skupnih sv. obhajil je bilo 8, vendar pa članice tudi sicer pogosto pristopajo k mizi Gospodovi, ker so skoro vse članice evharističnega odseka. — Odborovih sej je bilo 7. — Znamenit dogodek v našem kongregacijskem življenju je bila jeseni preselitev v novo kongregacijsko kapelo. To smo gledale, kako velika in lepa je! In dvorana nad njo za seje in prijateljske sestanke! Ker je kapela velika, naša kongregacija pa ne preštevilna, imamo od takrat shode skupno s kongregacijo učiteljic, ki tudi ni preštevilna. Vendar pa sta kongregaciji samostojni. Le pevski odsek, ki ga vodi spretna načelnica tega odseka, je obema kongregacijama skupen. — Istotako imata obe kongregaciji skupen misijonski odsek, ki mu je bila načelnica rajna tovarišica Gabrijela Göstl. Za misijone so se nabirale znamke in tudi pri misijonskem odboru za Bosno so sodelovale kongregantinje. Ob priliki sv. misijona, ki se je vršil v cerkvi sv. Jožefa v času od 12. do 19. marca, so sodaljinje delile vabila za misijon. — Na praznik presvetega Rešnjega Telesa se je kongregacija udeležila procesije v stolnici, na vzliko

soboto, na praznik sv. Jožefa in na praznik presvetega Srca Jezusovega pa procesije pri Sv. Jožefu. — Imele smo tudi tri vesele družabne prireditve: pozimi veselo čajanko, spomladi ljubko gledališko predstavo s sodelovanjem učenk Lichtenthurnovega zavoda, poleti pa izlet na Homec in v Kamnik.

Škofja Loka. Težka izguba je zadela našo mladeniško Marijino družbo. Iz daljnega Skoplja je prišla žalostna vest: Martin Habjan umrl na griži. V pokojnem je izgubila naša Mar. družba zvestega člana in pa skrbnega svetovalca. Tih, miren, a do vsakega prijazen, kakor je bil pokojni, je bil seveda tudi kmalu nadvse priljubljen pri svojih tovariših - vojaki. Njegovi stariši so povodom njegove smrti prejeli sledeče pismo: Skopljec. — Cenjeni rodbini Habjan! — Povodom smrti Vašega ljubljenega sina Martina Vam mi, najožji njegovi prijatelji, izrekamo iskreno sožalje. Vaš Martin je bil priljubljen pri nas vseh, saj je bil tako pošten in dober fant. A pokrila ga je zemlja in to daleč od doma v daljni Macedoniji. Kako smo se veselili, da gremo skupno domov in si obetali prijateljstvo; ravno se je pripravljalo na dopust, a Bog je sklenil drugače. Odšel je od nas, a duh njegov bô živel med nami, saj je bil tako blag in kreposten. Zapustil nas je Martin za vselej, toda ne; vidimo se še na drugem, boljšem svetu, svetu brez prevare in goljufanega upanja. Tudi Vi, predragi, nikar preveč ne žalujte! Prestal je trpljenje tega sveta in upamo, da mu je Bog dodelil boljše, večno življenje. Umrl je v četrtek dopoldne v vojaški bolnici v Skoplju. Pogreb se je izvršil v petek dopoldne. Iskreno Vam še enkrat izrekamo najgloblje sožalje in prosimo, ne žalujte preveč. Pozdravljajo Vas slovenski fantje in prijatelji Vašega Martina: Alojzij Vogelnik, Radovljica; Franc Bogataj, Log pri Šk. Loki; Janez Rupar, Franc Kalan, Podnart; Franc Šubic, Hotavlje pri Poljanah.

Šenčur pri Kranju. Zakaj pa z Gorenjskega skoro nič dopisov v »Bogoljubu«? Ali smo Gorenjci ozir. Gorenjke tako nedelavni ali pa tako skromno tihi? Številke ter poročilo, ki sledi, kaže, da tudi naše ne spc. Tiskovni odsek naše dekl. Mar. družbe (po dve družbenici iz vsake vasi) je zvesto poslušal in se držal naročila č. škof. voditelja v »Bogoljubu«. »Bogoljuba« hodi v našo faro 182

* Res je z Gorenjskega najmanj poročil (kakor tudi najmanj vabil na shode), a danes jih je slučajno pet. S tem pa ni rečeno, da ste Gorenjci zadnji! — Ur

izvodov. Knjiž je tiskovni odsek prodal med ljudi po vsej fari leta 1922 skupaj 196, in sicer 90 »Mis. koledarčkov«, 45 »Malih cvetk«, 10 »Rožic s Krasa« (te so fantje lansko leto o Binkoštih sami precej prinesli iz Ljubljane), 27 dr. Opekovich »Brez vere«, 21 »Za resnico« in 3 »O dveh grehih«. Dekleta tiskovnega odseka so neverjetno požrtvovalne, vse storijo z veseljem in z lahkoto. — Dobrodelni odsek je pobral v jeseni kot vsako leto živila za sirotišnico v Kranju in je nabral prav mnogo navzlic prejšnji slabi letini. Tudi domačih potrebnih in hvaležnih siromakov naše dobre matere in dekleta ne pozabijo. — Na poziv »Boğoljuba« za cerkvi Matere božje in svete Ane v Bosni ter dvorano v Beogradu je nabral tiskovni odsek od »Ančk« in »Mick« ter tistih, ki niso ne »Ančke« in ne »Micke«, 640 K. — Mesečne shode imamo včasih v cerkvi, največkrat v dvorani, kjer se po cerkvenem shodu začne vselej zasebni sestanek, ko so dekleta obširne župnije ravno skupaj. Pri teh sestankih imamo vselej živahno življenje: govori, razgovori, posvetovanja odsekov. — Težko smo čakale tudi knjižice »Pojte!«, zdaj bomo lažje in več peli, ker imamo besedilo. Saj je rekel neki gospod: »Dekle, ki rožic ne ljubi in peti ne zna (navadno), malo velja.« — V sredi letošnjega poletja je umrla vzorna in zvesta članica naše družbe ter vestna, mnogoletna svetovalka, Ivana Likozar p. d. Pravharjeva iz Voklega. Ona naj uživa zasluženo plačilo, mi pa — za njenim zgledom!

Iz Dobrnica. Naša mladeniška Mar. družba se lepo razvija. Dobili smo nazaj tudi fante, ki so bili pred vojno v družbi. Niso prej mirovali naš voditelj gospod kaplan. Shode imamo vsak mesec. Globoko zamišljeni in praktični govori so privlačna moč, ki pripeljejo vedno nove člane v družbo. Sedaj šteje družba 70 članov. V decembru bo zopet sprejem. O Božiču bomo imeli duhovne vaje. Fantje se jih veselimo. Ni več v nas onega strahu, kaj bodo pa ljudje rekli! Mi gremo z jasnimi čeli za svojo nebeško vodnico Marijo.

Smartin pri Kranju. Na angelsko nedeljo je bil poučen shod za kranjsko dekanijo v Kranju. Udeležilo se ga je celo predstojništvo (8). Sedaj bo že treba marsikaj drugače urediti in se malo poživiti. — Zasebne sestanke imamo vsak mesec v društveni dvorani. Le žal, da posebno nekatere mlajše nečejo razumeti potrebo teh sestankov, ki bi bili njim še posebno potrebni, ker ne vedo, kakšna bodočnost jih še čaka. Na zadnjem sestanku se je tudi poročalo, kar smo slišale

potrebne na poučnem shodu v Kranju. Pri teh sestankih se tudi skupno na poseben način poslovimo od članic, ki stopijo v zakon ali pa v samostan. En tak sestanek se je vršil meseca februarja, ko smo se poslovile od dveh sester; ena je stopila v zakon, druga pa v samostan čč. šolskih sester. Sedaj se v kratkem poslovimo od zveste sestre Ant. Benedik, sestre bivše prednice, ki bo stopila v zakon. Pevke ji zapoje nekaj pesmi, ki se nanašajo prav v slovo, in tudi pri poročni sv. maši ji pojejo. — V ponedeljek, 1. oktobra, je umrla zglodna sostra Marija Dolinar iz Drulovka po daljšem bolehanju, v lepi dekliški dobi 20 let. Domača dekleta-družbenice so ji napravile zares lep pogreb. Belo oblečene so šle s svečami in šopki ob krsti pokojnice. Vse je pričalo, kako je bila rajna Micka vsem priljubljena. Naj se veseli pri Mariji!

Naklo. Odseki naše dekliške Marijine družbe so razvili živahno delovanje. Misijonski odsek je razpečal veliko število raznih misijonskih koledarjev in nabral 3000 kron za Groblje, 1000 pa za Apostolstvo. Dobrodelni se je potrudil za sirotišnico v Kranju in za visokošolce. Za novo mašo č. g. Alojzija Strupija, ki je bila 28. oktobra, so dekleta napletla nebroy vencev. Dne 8. decembra bo dekliška družba praznovala 25-letnico, s posebno slovesnostjo v cerkvi in s sprejemom novih družbenic. Tudi tega naj ne zamolčim, da imamo vpeljano apostolstvo mož in mladeničev. Res, da včasih kateri pozabi, splošno je pa le precej apostolskega duha.

Napad na rojansko Marij. družbo v Trstu. »Osservatore Romano«, list Vatikana, ki ga bere tudi g. Mussolini in ves katoliški svet, prinaša 17. okt. dolgo poročilo o napadu rojanskega fašja na tamkajšnjo slovensko Marijino družbo. List pravi: »Marijine hčere so bile ravno zbrane pri duhovnih vajah in so molile s svojim voditeljem sveti rožnivenec. Pred sedežem se prikaže gruča mladih fantov, oborožena s kamenjem. Na dano znamenje zaženejo velik hrup in žvižg in za nameček napadejo poslopje s kamenjem. Voditelj in družabnice so ostali ves čas mirni in molili naprej sv. rožnivenec. Nato se predstavi glavar mladeničev voditelju in mu naznani, da je rojanski fašja sklenil zasesti sedež Mar. družbe tudi s silo, če se ne vdajo, ker ne more dobiti drugih primernih prostorov, kot je ravno sedež slov. Mar. družbe v Rojanu. Mimogrede omenimo, da je voditelj slov. Mar. družbe v Rojanu Italijan. Poslal ga je škof Bartolomasi, ker ni imel slovenskega duhovnika. Gospod Musizza je popolnoma zmožen našega jezika in kot laški duhovnik pravičen napram Slo-

vencem, zato ga vsi spoštujejo. On se nikdar ni vtikal v politiko, ampak vrši samo svojo dolžnost kot katoliški duhovnik. Bog daj takih laških duhovnikov v tržaško-koprski škofiji!

Trstenik pri Kranju. V nedeljo 23. avgusta smo imeli pri naši Marijini družbi zasebni sestanek. Prišla je k nam spoštovana gospodična Marija Dokler iz Ljubljane. Predavala je o apostolskem delovanju pri Marijini družbi. Deklet je bilo precej navzočih z nekaj članicami sosednih far. Čudile smo se lepim besedam in naukom, ki jih je govorila govornica. Marija naj blagoslovi njene besede in trud! Družbenice pa naj ohranijo čisto, lepo ljubezen do Marije. Gospodična je rekla, da mora biti ljubezen do Marije vaša strast, ki je ne moreš opustiti! Povabite jo še druge Marijine družbe! F. R.

S Studenca pri Krškem. V nedeljo, dne 27. maja, na praznik sv. Trojice je bil slovesen sprejem novih članic v Mar. družbo. Sprejetih je bilo 15 deklet. Na praznik Malega Šmarna se je ustanovila Mar. družba za žene. Sprejetih je bilo 48 žen

Šempeter pri Novem mestu. Spremili smo 19. septembra s večnemu pokoju našo posnemanja vredno sosestro Julijano Junc, staro 30 let. V boleznih je bila potrpežljiva in vdana v voljo božjo; smilila se ji je le mati, katero je morala zapustiti, katero je tudi vedno spoštovala in ubogala. Bila je zvesta članica Ma-

rijine družbe ter več let svetovalka; vedno skromna in tiha, toda odločna. Dokler ji je dopuščalo zdravje, je bila cerkvena pevka, ker jo je Bog obdaril z izredno lepim sopranom, ki ga je tudi rabila v božjo čast, saj je tudi v zasebnosti najrajši zapela Marijine pesmi ter se rada pogovarjala o verskih in družbenih zadevah. Njeno veselje je bilo pri Evharističnem Jezusu, kar so pričali pogosti obiski v prostih urah v nedeljo popoldne in pogosto prejemanje sv. zakramentov. Skrbno je prebirala liste, zlasti Bogoljuba in Cvetje, ker je bila tudi članica tretjega reda in kaj rada brala nabožne knjige. Večkrat je rekla: O, ko bi dekleta kaj več brale, pa bi bilo še vse lepše življenje v Marijini družbi! Res, več ko bi bilo poštenega branja in več molitve, zlasti med člani in članicami Marijinih družb, bi bilo tudi več verske izobrazbe, lepo življenje in enkrat srečna smrt, kajti tudi umreti se je treba učiti! — Nedavno je umrla Neža Ljubi. N. p. v m.!

Iz Gor. Logatca. V začetku tega meseca so nas zapustili naš dobri gospod voditelj dr. Janko Arnež. Pred enim letom so prišli k nam za župnega upravitelja. Kljub mnogemu delu v fari so se z vso vneto zavzeli za našo Marijino družbo, katera je bila že skoraj na robu razpada, da je zopet oživela, in da je zavel v družbi zopet pravi duh ljubezni do Marije in medsebojne ljubezni v družbi. Za ves trud jim kličemo: Bog plačaj in naša Mati!

Po domovini.

Važna sprememba glede mej naših škofij. Ljubljanski škofiji sta pridruženi dve župniji na Jezerškem, ki je pripadlo od Koroške k Jugoslaviji. Spadata v dekanijo Kranj. — Še mnogo bolj pa je razširjena Lavantinska škofija, oziroma oblast lavantinskega škofa. Celo Prekmurje in oni del Koroške, kar ga razen Jezerškega spada pod Jugoslavijo: mežiška dolina in Spodnji Dravograd spadata odslej pod oblast lavantinskega škofa. Na Koroškem je 12 župnij, na Prekmurskem v dveh dekanijah tudi 12, večinoma velikih župnij. Lavantinska škofija bo po tem znatno razširjena.

V Rimu so se mudili pred Vsemi Sveti ljubljanski škof in bili sprejeti v avdienci pri

papežu Piju XI. Sv. oče so o razmerah v naši škofiji dobro poučeni. S skrbjo pa gledajo v bodočnost, videč, da narodi ne pridejo do zaželjenega miru. — Po naročilu sv. očeta so podelili škof v nedeljo, 11. novembra v stolni cerkvi sv. Nikolaja vernikom dvakrat papežev blagoslov, in sicer dopoldne ob 10. in popoldne ob 4. uri. Obakrat je imel prevzvišeni vladika sam cerkveni govor.

Zlato mašo je obhajal v stolni cerkvi ljubljanski v torek, 13. novembra, preč. g. kanonik in stolni župnik Jožef Erker. Častitemu jubilanu naša srčna voščila!

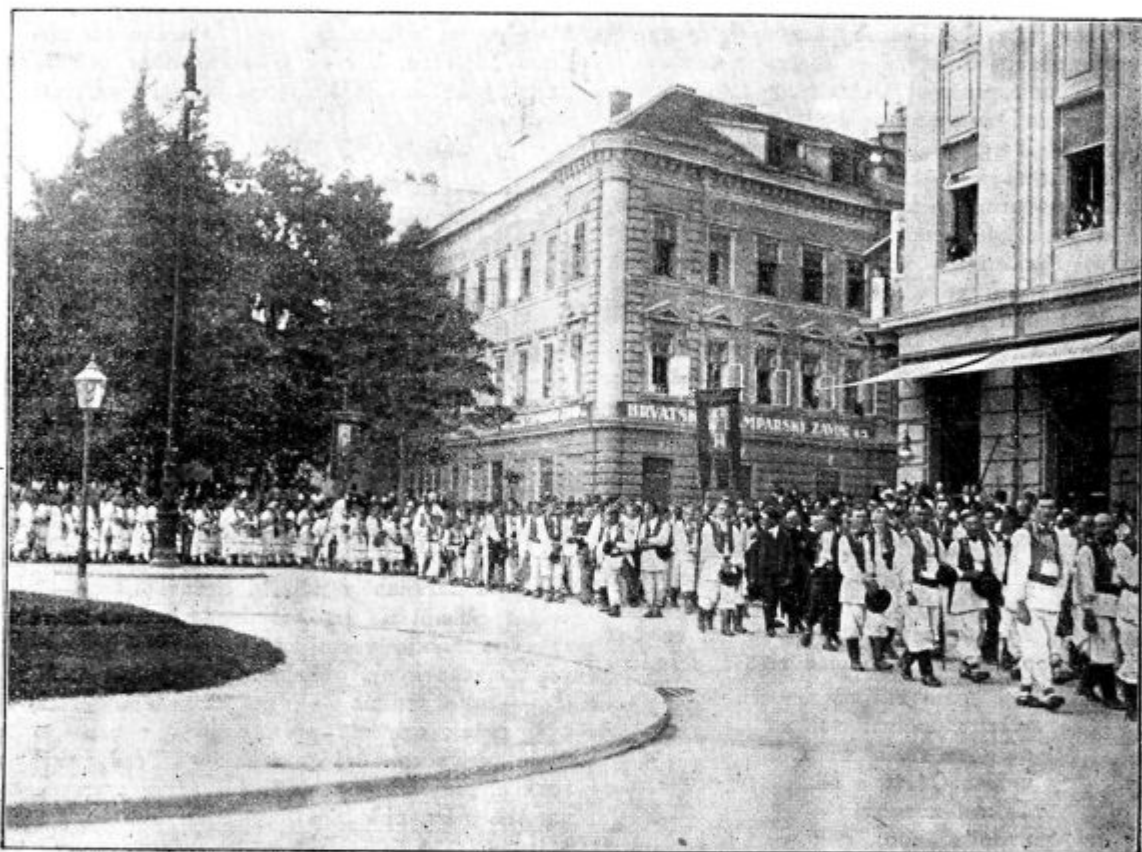
Umril je v Ljutomeru dne 25. okt. g. dekan Jožef Ozmeč. Za mašnika je bil posvečen l. 1890. Pokojni dekan je bil znan kot izboren delavec na gospodarskem, narodnem

in političnem polju; hkrati je bil pa tudi zgladen duhovnik. Odlikoval se je po izredni ljudomilosti. Bog mu bodi plačnik!

Katoličanov v Srbiji je več, kakor se sodi, žal, da so raztreseni po vseh kotih in da nimajo svojih župnij in dušnih pastirjev. V Beogradu je blizu 12.000 katoličanov s tremi duhovniki: Msgr. Wagner, katehet dr. Maderec in kaplan Kukanović. — V Nišu deluje apostolski upravitelj Hrđy, ki bo zidal na pomlad novo prostorno katoliško svetišče. Vlada je dovolila kapelana. — V Kragujevcu je imeno-

Sisovac, Ravna Rjeka, Bara in Jagodina. V teh krajih je čez 2000 katoličanov. V Jagodini je neki tovarnar Klefiš na svoje stroške in na svoji zemlji dal zidati kapelo, ki bo za Božič gotova in blagoslovljena.

Italija je v naših očeh, pa menda tudi pred vsemi ljudmi, ki berejo časopise, izgubila sloves kot kulturna država. Fašisti, ki imajo v rokah vso vlado, ne poznajo nasproti Slovencev ne ljubezni, ne pravičnosti. Za tržaškega škofa je bil posvečen dr. Fogar, ki je sicer Italijan, a zna tudi slovenski in je vse časti

Hrvatski seljaci (kmetje) v procesiji evharističnega kongresa.

van za župnika Ivan Vinodolec, rodom iz otočka Krka. Priredil je kapelico pri vojašnici. V bližnji bodočnosti je pričakovati, da dobe katoliške duhovnike tudi v Užicah, Zaječaru, v Čupriji in Boru, kjer je povsod na stotine katoličanov. V Boru je znani bakreni rudokop; tam je zaposlenih mnogo katoliških Francozov, Čehov, Nemcev, ki so katoliške vere. Vlada je dovolila, da se ustanovi katoliška župnija, ki bodo vanjo spadali tudi okoliški kraji: Slatina, Bogovina, Btanj. — V Čuprijo bi spadala tudi Paračina, dalje Senjski rudnik,

vreden duhovnik, doma iz Solkana. Pa kaj čujemo? Fašistom ni všeč. Niso mu še nakazali plače. In kaj sedaj? Novi škof je iz imovite družine, bo morda izhajal za silo tudi brez milosti fašistovske; nekaj dohodkov mu bo pa — tako čujemo — nakazal sveti oče.

Slovenska dekliška zveza v Zagrebu. Naše društvo deluje neumorno, četudi, žal, le bolj malo dosežemo. Ker imamo vsako nedeljo sestanke, je razdeljeno tako, da nam ni dolgočasno. Druge nedelje v mesecu imamo v kapeli jezuitov sv. mašo ob pol 6. s skupnim

sv. obhajilom, popoldne istotam govor z litanijami. Četrto nedeljo je obvezen sestanek, pri katerem dekleta nastopajo z govori, deklamacijami in dvogovori. Prvo in tretjo nedeljo v mesecu pa imamo za učenje petja, pri katerem nam zelo prav pridejo knjižice: »Pojte!« Kar nam časa še preostane, ga porabimo s čitanjem, oziroma razposojevanjem dobrih knjig. Naše knjige, kako jih imamo malo! Vemo pa, da jih je v Sloveniji veliko po podstrešjih, a jih nikdo ne prebira, nam bi pa tako prav prišle! Osebe, ki bi se odžvale naši prošnji, prosimo najprej za popis knjig, katere bi nam poslali, da ne dobimo ravno enih izvodov preveč. Poštne stroške je pripravljeno povrniti društvo.

Se eno prošnjo! Objavite v »Bogoljubu«, da naj slovenska dekleta ne hodijo v Zagreb, če nimajo naprej preskrbljene službe! Za take je velika nevarnost, da bo vzela vsako službo, ki bi je drugače ne, ako bi poznala nevarnosti. Preden pa dobi službo pri poštenih ljudeh, se pokvari v svojo nesrečo za vse življenje. Druga nevarnost je, ako nima dobljene službe, da je sploh ne dobi, ker nekatere gospodinje danes ne morejo imeti služkinje, zlasti uradniške, ker jim dohodki tega ne dopuščajo. Zato naj dobro premislijo starši, preden puste svoje hčere proti Balkanu! — Naslov za sporočilo glede knjig: Josipina Ožir, Zagreb, Prilaz 40, I. nadstr.

Hraše pri Smledniku. Tudi naša podružnica sv. Jakoba je dobila tri nove bronaste zvonove. Teža: veliki 1279 kg, srednji 729 kg, mali 423 kg; skupaj 2431 kg. Veljali so čez pol milijona kron. Končam z mično pesmico:

Vsi bomo enkrat zaspali,
v miru počivali vsi,
delo za vselej končali,
v hišo Očetovo šli.
Tokrat zvonovi
zvonite lepo,
kličite k Očetu domov,
kličite nas v sveto nebo!

* * *

Zahvala bosanskih mladomisnika.¹ Čitatelji ovog list već zacijelo poznaju plemeniti rad Slovenskega Odbora za Bosno. Rad je to postojan, požrtvovan, pun ljubavi. On je ponovnim dokazom, da katolička Slovenija nije tjesnogradna, nego da zna prenijeti ljubav svoju i na drugog — na siromašne bosanske katolike, čije mladomisnike gornji odbor već godine i godine obdaruje. Ovogodišnji je dar prava oprema, cijelo malo kućanstvo. Ne zna-

mo, čemu bi se više divili: da li množini darova ili ukusnoj opremi. Tu se pokazala ona sv. Pavla, da je ljubav domišljata. Ova nas ljubav sili, da i ovim putem zahvalimo svim onim plemenitim darovateljima, koji što pridonijese: i korporacijama i pojedinih osobama, čiji trud samo Bog zna. On neka bude »nagradom njihovom velikom« (Gen 15, 1) i zalogom naše zahvalnosti.

Sarajevski mladomisnici.

Zahvala. Neimenovanemu dobrotniku iz škofjeloške okolice, ki je podaril za misijone v Bosni nov, krasen plašček za ciborij, se predstojnica milosrdnic v Sarajevu najsrčneje zahvaljuje. Bosenski odbor je namreč ta plašček poslal milosrdnicam v Sarajevo za njihovo kapelico, ker so bile ravnokar prosile za tak plašček. Ljubi Bog mu povrni tisočkrat!

Po svetu.

Katoliška Cerkev ima danes 63 kardinalov. Najstarejši je Vanutelli, ki ima 87 let in je že 37 let kardinal. Patriarhov je 14, in sicer 8 zapadnih in 6 vzhodnih. Nadškofov je 216, škofov 927. Naslovnih škofov in nadškofov ima katoliška Cerkev 609.

Mučenci iz francoske prekucije. Kongregacija svetih obredov v Rimu je započela razpravo za proglašenje nekaterih škofov in duhovnikov, ki so umrli l. 1792, obsojeni na smrt radi tega, ker so ostali zvesti sv. Cerkvi.

Kako nas prekašajo. V Nemčiji je vneza za večkratno sv. obhajilo daleko večja, nego pri nas. Povprečno pride na vsakega katoličana po škofijah v nemški državi 12 do 13 svetih obhajil na leto. Z drugo besedo: povprečno hodijo verni katoličani med Nemci vsak mesec k sv. obhajilu. Ta lepi uspeh se je — tako sodimo — dosegel s tem, da se prvi petek oziroma prva nedelja v mesecu, ki je posvečena češčenju božjega Srca Jezusovega, pravilno pojmuje in tako tudi praznuje namreč s sv. obhajilom.

Angleški katoličani bodo na pomlad napravili romanje v Sveto deželo. Vožnja bo tale: Pariz, Marseilles, Aleksandrija, Kairo, Jeruzalem. Povratek: Haifa, Damask, Carigrad, Malta, Neapel, Rim. Romarje bo spremljal kardinal Bourne iz Westminstera.

Na Angleškem se čuti med protestantovskimi ločinami čedalje večja zmeda. Med katoličani pa verska zavest raste. Opaža se med njimi vedno več redovnih poklicev. Največ novih priglasenk imajo strogi redovi, kakor karmeličanke in klarise, ki ustanavljajo vedno nove zavode. Tudi moški redovi napredujejo. Redovnih duhovnikov je točasno na Angleškem že okrog 1500. Pozabiti pa ne smemo, da je na Angleškem državna cerkev — pro-

¹ Novomašnikov.

testantska. Lahko pa že trdimo, da ni daleč čas, ko se bo Angleška v celoti zopet povrnila v naročje svoje matere sv. katoliške Cerkve, kateri jo je odtrgal znani nesrečni kralj Henrik VIII.

Princ Ghika — mašnik. V Parizu je bil 7. oktobra posvečen za mašnika princ Vladimir Ghika iz bivše kraljevske romunske obitelji. Oče mladega mašnika je bivši romunski poslanik v Parizu, knez Ghika. Značilno je, da je družina Ghika pravoslavne vere, dočim je princ že pred več leti prestopil v katoliško Cerkev ter se je posvetil bogoslovnim naukom v redu oo. asumpcionistov.

Potres na Japonskem. Ob zadnjem silovitem potresu na Japonskem, ko je bilo v naglici porušenih čez 10 mest, ko je bilo takoreč uničeno glavno mesto Tokio, pa tudi drugo glavno japonsko središče Yokohama, so mnogo trpeli tudi katoliški misijoni. Strašne izgube se leta in leta ne bodo mogle popraviti. Imajo pa katoliški misijonarji na Japonskem prav odlične zavode in ustanove; pravzaprav: imeli so jih, ker potres ni delal izjem, marveč je vsekrížem kruto gospodaril. Jezuitsko vseučilišče v Tokio je imelo 160 slušateljev. Redovniki marijanisti so poučevali na svoji sloveči višji šoli »Morska zvezda« v Tokio 1168 učencev; na trgovski šoli v Yokohamo pa 231. Sestre treh kongregacij so pa skrbele v svojih zavodih v Tokio, Yokohamo in v Shizuoka za približno 4000 učenk in sirot. — V mestu Tokio so cerkve in misijonska poslopja štirih župnij popolnoma uničena. Prav tako je trpela tudi stavba papeževega odposlanca Giardini-ja, ki si je rešil golo življenje. Samo ena župnija je le malo trpela. Poslopja vseučilišča (jezuitskega) je tako razdejano, da je bo treba najbrž nanovo zidati. Škoda na novi stanovanjski hiši oo. jezuitov se bo pa dala popraviti. Ogenj je vpepelil od 14 mestnih delov: 6 popolnoma, 6 pa deloma; ustavil se je pa ravno pred jezuitsko visoko šolo. Novicijati in osnovno šolo marijanistov je tudi uničil ogenj; višja šola je pa le malo poškodovana. Prav tako so poslopja misijonskih sester deloma razdejana, deloma požgana. 11 sestrâ in čez 30 gojenk je mrtvih. Ob potresu je bilo pokopanih v razvalinah, ali pa je bilo ubitih čez 200.000 oseb. — Povsod, kjer bivajo dobri katoličani, prirejajo zbirke za pomoč ponesrečencem, posebno še katoliškim misi-

jonarjem, da bodo mogli nadaljevati delo izpreobračanja med neverniki.

Dolžnost. Kardinal O'Connell, nadškof v Bostonu, je naložil ne le vsem duhovnikom, marveč tudi vsem katoliškim družinam dolžnost, da morajo naročiti en katoliški časopis.

Večje zanimanje za združenja pravoslavja s sv. katoliško Cerkvijo se je pojavilo zlasti zadnje leto. Izšla je knjiga z naslovom »Rusija in Latinstvo«, kjer so objavljene razne razprave ruskih veljakov, zlasti takih, ki bivajo izven Rusije. — Dal Bog, da bi se dobra volja posameznikov raztegnila tudi na vse sloje na Vzhodu!

Križarsko vojsko proti preklinjevanju so pričeli na Italijanskem. Po vseh mestih so nabiti lepaki z napisi: »Preklinjevanje za človeka in Italijana sramotno! Preklinjevanje ponižuje italijanski narod pred tujci. Preklinjevanje je nemoralno in znamenje sirovosti.« — Takih in podobnih napisov je vse polno. V Turinu so imeli celo dvadnevno zborovanje bojnikov proti kletvini. — Pri nas bi blo tudi treba javno nastopiti zoper grdo razvado kletvine, ki se je vgnezdila sem od Italije.

Za duhovski naraščaj. Sv. oče Pij XI. je pisal kardinalu vikariju pismo, v katerem obžaluje, da je nastalo tako pomanjkanje duhovnikov. Kardinal je odredil nato, da so bile po vseh rimskih cerkvah javne molitve za to, da bi izprosili od Boga čedalje več duhovskih poklicev. Papež želi, da bi se tudi po drugih škofijah določil en dan v ta namen.

Proslava božjega Zveličarja. Tam doli v Braziliji, v glavnem mestu Rio de Janeiro, se bo kmalu nutil prelep prizor. Meščani bodo na 800 m visokem hribu ob obali postavili veličasten Kristusov kip kot nasprotje kipu svobode v newyorški luki. Kip bo 50 metrov visok. Slava takim meščanom!

Tudi to nekaj pove. Med 400 kaznjenci v češki vojaški kaznilnici je 379 takih, ki so izjavili, da so »brez vere«; 11 je bilo med njimi židov, 3 protestanti in 4 katoličani. Ali voditelji državne politike kaj berejo v teh številkah?

Pota božje milosti. Katoličanstvo na Nizozemskem se čedaljebolj utrjuje. Nemalo pripomorejo k preporodu člani udruženja »Marija-Marta«, ki govore in spreobračajo drugoverce na javnih trgih, hodijo v družine in po-

Dekleta, ne hodite v Zagreb, Belgrad, in sploh na Hrvaško in Srbsko, če nimate naprej zagotovljene službe! In če jo imate, pridružite se takoj dobrim dekletom, zbranim v slovenski dekliški zvezi ali Marijini družbi! Če se ne oklenete dobre družbe, ki vas bo na površju držala, boste vtonile v povodnji mestnega blata! — To povejte tudi vsem drugim, ki hočejo doli iti!

učujejo, kjerkoli je prilika. Med najbolj vnete članice štejejo 22 letno Fr. pl. Leer, ki je pa bila nedavno še židinja, nato pa krščena. Poprej je bila učenka in prijateljica znane Roze Luksemburg in Karla Liebknechta, anarhistinja. Udeležila se je nemške sovjetske revolucije ter igrala v Monakovem znatno vlogo. Z mnogimi drugimi osebami je bila obsojena na smrt. V svojem obupu je v noči, preden bi morala umreti, tako-le molila: »O Bog, ako si, pomagaj mi in reši me, in verovala bom v Te!« Po čudnih naključjih je drugi dan res dosegla svobodo. Šla je na Holandsko, kjer se je obrnila do nekega frančiškana; ta jo je poslal k apostolu p. Ginekenu iz Družbe Jezusove. Pod njegovim vodstvom se je izpreobrnila ter postala vneta katoličanka. Zdaj pa po trgih in ulicah oznanjuje katoliško vero, najraje pa še v bližini židovskih okrajev. Tako pripelje milost božja do sreče tiste osebe, ki se ne protivijo razsvetljenju od zgoraj.

V Palestino se je povrnil namestnik angleškega kralja Jurija V., Sir Herbert Samuel, pristna židovska kri. Naselil se je v posebni palači na Oljski gori. Prej Turk, zdaj jud! — Preteklo leto so prišli v sveto deželo romarji iz Španije, iz Francije (dvakrat), iz Italije, iz Kaira.

Prekrasen relikvirij (skrinja ali shramba za svetinje) so poslali katoličani iz Brazílije škofu v mesto Lisieux, ki bo vanj shranil svetinje (telesne ostanke) blažene Terezije od Malega Jezusa, ki je bila maja prišteta med blažene. Shramba je iz srebra, čez 1 meter dolga, 46 cm široka in 65 cm visoka. Samega srebra je v nji preko 45 kg. Delo je umetniško. Shramba ima 3 ključe: enega bodo shranjevale karmeličanke v Lisieux, enega bodo imeli v škofiji, enega pa v Rimu.

Dobre knjige.

Križana usmiljenost ali življenje sv. Elizabete. Pisal dr. Alban Stolz. Z dovoljenjem pisateljevih poslovenil p. Hrizogon Majar, III. izdaja. Izdala in založila Družba sv. Mohorja na Prevaljah. Cena broš. za ude Din 18—, za neude Din 24—, vez. 7 Din več. — Ni bilo brez povoda, da je Mohorjeva družba priredila že III. izdajo življenjepisa te velike svetnice, ki je umela do dna Zveličarjevo zapoved o ljubezni do bližnjega. Zdi se nam, da je za našo materialistično dobo nujno potrebno uprav tako čtivo. Slovenci nimamo skoro nič življenjepisov svetnikov, ki jih človek bere kot povest in se neslutno v njegovo dušo naseljuje dobrota, ki jo sedanja doba peha v kot. Vse

premalo se pečamo s svetniškim, junaškim življenjem in zato tako malo junaških značajev, tako malo poglobljenega, iskrenega krščanstva. Če si s tega stališča ogledamo Elizabeto, se nam bo zazdela velika, heroična in bomo kako preprostost, ki se nam zdi za našo dobo neumljiva, lahko umeli in si jo razlagali. — Knjigo toplo priporočamo.

Zgodovina fare Domžale. Pridni gospod župnik domžalski je zopet izdal debelo knjigo: zgodovino svoje fare, ki jo je s pomočjo faranov sam ustanovil. Knjiga ima 416 strani in 84 lepih slik. Domači farani jo bodo že kupili, zanimiva bo pa tudi za sosede, bližnje in daljne. Dobi se pri župniku samem in stane 60 Din, poštnina posebej.

Zemljepisni atlas kraljevine SHS. Izdalo »Društvo slovenskih profesorjev« v Ljubljani. Izvršil ing. Viktor Novak. Založila Jugoslov. knjigarna, 1923. Cena 48 Din. — Priporočamo.

Odpustki

za mesec december 1923.

1. **Sobota, prva v mesecu.** Spomin vseh rajnih treh redov sv. Frančiška. P. o.: a) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, ter molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 12. dan.

2. **Nedelja, prva v mesecu.** Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če obiščejo bratovsko kapelo in tam molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) udom br. presv. srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

3. **Ponedeljek. Sv. Frančišek Ksav.** P. o. udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje.

5. **Sreda, prva v mesecu.** P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

6. **Četrtek, prvi v mesecu.** P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) udom br. presv. Srca Jezusovega; c) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. ter molijo po namenu sv. Očeta.

8. **Sobota. Brezmadežno spočetje Marije Device.** P. o.: a) udom br. sv. Rešnjega Telesa kakor 7. dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik mesto tega naloži kako drugo dobro delo; c) udom br. naše

ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom br. preč. Srca Jezusovega; e) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; f) udom škapulirske br. karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom molitvenega apostolstva v javni cerkvi; i) udom Marijine družbe; j) udom Družbe krščanskih družin; k) udom br. sv. Družine; l) udom br. za duše v vicah; m) udom Apostolstva sv. Cirila in Metoda; n) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

12. Sreda. Najdenje trupla sv. Frančiška. P. o. vsem v cerkvah treh redov sv. Fran-

božje v bratovski ali farni cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom Marijine družbe; f) udom Družbe krščanskih družin; g) udom br. sv. Družine; h) udom družbe za duše v vicah. — Odpustke rimskih štacijskih cerkva morejo zadobiti vsi tisti, ki so navedeni v 4. številku letošnjega »Bogoljuba« pod »Opombo« v izkazu odpustkov za april. — Tretjerednikom v. o.

27. Četrtek. Sv. Janez Ev. P. o.; a) udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor 7. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. kakor 8. dan; c) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 21. dan.

Letošnji bosanski novomašnik — se zahvaljujejo svojim dobrotnikom.

čiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

13. Četrtek. Bl. Janez Marinonij. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

15. Sobota. Osmina brezmadežnega Spočetja M. D. P. o. istim kakor 12. dan.

21. Petek. Sv. Tomaž. P. o. udom brat. sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta.

25. Torek Božič. P. o.; a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik mesto tega naložiti kako drugo dobro delo; c) udom škapulirske br. karmelske Matere

30. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo rožni venec.

Listnica.

A. J. S. V samostan se pride na ta način: Treba je pisati predstojništvu dotičnega samostana, odkoder pridejo vsa potrebna vprašanja in navodila. Za šolske sestre je naslov: Samostan šolskih sester v Mariboru. — J. K. L. V vsaki zadevi se lahko obrnete na uredništvo »Bogoljuba«; vprašanje je le, če bomo mogli kaj pomagati. Molčečnost kajpada zagotovljena! — D. H. Prav, da ste spomnili! Molitveni nameni se bodo skupno dočili.